EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 117, 15 Mart '95

İstanbul'da büyük halk direnişi

Devletin karanlık güçler bölümü olan kontr-gerilla çetesi bu kez baltayı taşa vurdu. Gerçekleştirdiği katliama karşı patlak veren kitle gösterileri hızla büyük bir halk hareketi karakteri kazandı. Gazi Mahallesi'nde katliama seyirci kalan karakola yürüyüşle başlayan gösteriler çevre mahallelere yayılarak geniş boyutlar ve militan biçimler kazandı. Cadde ve sokaklara barikatlar kuruldu, binlerce polisle göğüs göğüse sokak çatışmaları oldu, insan kalabalıkları cesurca panzerlerin üzerine yürüdüler, kurşunlara göğüs gerdiler. Direniş 13 Mart'ta moral gücünden, militan karakterinden ve direnme kararlılığından hiçbir şey kaybetmeyerek, günboyu devam etti.

Elbette ki devletin bu işler için eğitilmiş terör ve katliam sürüleri de boş durmadılar. Silahsız göstericileri kurşunladılar. Onlarca insanı katlettiler ve yüzlercesini yaraladılar. Şu sırada (14 Mart) ise geniş çaplı bir terör ve tutuklama eyleminin koşullarını yaratmaya çalışıyorlar. Sokağa çıkma yasağı bu amaçla konuldu ve bu doğrultuda kullanılıyor.

* * *

Bu büyük halk direnişinin politik anlamı, önemi, sonuçları ve elbette ki militan bir kitle eylemi olarak pratik dersleri üzerinde özel bir tarzda durulmalıdır. 12 Eylül sonrasında Türkiye'nin metropollerinde ilk kez olarak bu çapta ve bu tarzda bir militan kitle hareketi yaşanmaktadır. Tam da bundan dolayı olay sarsıcıdır ve sarsıntısı sürecektir. Bu sarsıntının devlet ve düzen üzerindeki etkisi, ortaya konulan ilk tepkilerden izlenebilmektedir. Aynı etki kendini toplumun genelinde ve özellikle de bugün büyük bir hoşnutsuzluk içinde bulunan işçiler ve emekçiler üzerinde gösterecektir. Bu hoşnutsuzluğun kendine mücadele ve eylem kanalları aradığının ve bulduğunda ise kendini büyük bir enerjiyle nasıl ortaya koyduğunun en iyi, en canlı ve en taze örneği bizzat Gazi Mahallesi direnişinin kendisidir.

Kaldı ki, bu sarsıntının emekçi kitleler üzerindeki genel etkisinin ilk sonuçları daha 13 Mart günü görülmeye başlandı. Gazi Mahallesi'nde barikatlar kuruluyor ve sokak çatışmaları sürüyorken, İstanbul'un bir çok işçi-emekçi semtinde de binlerce insanın katıldığı yürüyüş ve gösteriler yaşandı. Yer yer anayollar saatler boyu trafiğe kapatıldı. 14 Mart günü Ankara'nın göbeği Kızılay'da binlerce gösterici polisle saatlerce çatıştı.

* * *

Olaylar karşısında düzen cephesinin ortaya koyduğu ilk tepkiler, olayların politik anlamı ve öneminin iyi kavrandığını göstermektedir. Böyle olunca, doğal olarak tüm çabalar, bu anlamı çarpıtmaya ve yarattığı genel sarsıcı etkiyi kırmaya yönelik olacaktı, yapılan da budur. Propaganda aygıtının tüm işleyişi gerçekleri karartmak özel amacı üzerinde yoğunlaştırıldı. Geniş çaplı bir kitle direnişinin tüm politik anlamı "provokasyon" gürültüsü içinde boğulmaya çalışıldı. Özü ve esas içeriği işçi-emekçi kitlelerinin baskı ve sömürüye karşı birikmiş öfkelerinin patlak vermesinden başka bir şey olmayan görkemli bir kitle hareketi, "Alevi vatandaşlar"ın sözde tahrik edilmesi olarak sunuldu.

Medya olaylara paralel olarak hep bu provokasyon temasını işledi. Buna "cennet vatan", "birlik-beraberlik", "Türkiye'yi çekemeyen dış güçler" nakaratları ve elbetteki "iç barış" çağrıları eşlik etti. 12 Eylül öncesiyle paralellikler kuruldu. Maraş ve Çorum katliamları üzerinden ürkütücü çağrışımlar yaratılmaya çalışıldı. Yeni bir "kardeş kavgası" demagojisine böyle davranırsanız arkası askeri darbedir tehditleri eşlik etti.

Düzenin tüm sözcüleri ve uşakları "provokasyon" derlerken, bir yandan elbette ki dört emekçi kahvehanesine yönelen planlı ve korumalı iğrenç saldırıyı; fakat öte yandan ise saldırının yol açtığı büyük halk direnişinin sözde "kışkırtıcılar"ım!..

İlkinin planlı ve hedefli bir provokasyon

olduğuna kuşku yoktur. Devletin karanlık işler bölümü, artık meşrulaşmış adıya kontr-gerilla çetesi, 3-5 sıradan emekçiyi öldürmek gibi dar bir amaç için kahvehane taramaz. Belli ki bu eylem, belli politik değerlendirme ve hesaplar içinde bir yere oturtulmuştur. Bunları şu an tam kestirmek kolay olmasa da, genellikle kitle hareketlerinin canlandığı bahar aylarının ilk günlerinde gündeme getirilmesi elbette rastlantı değildir. Bu çerçevede amacı, "terör" temasını işleyerek ve 12 Eylül öncesiyle çarpıtılmış çağrışımlar kurarak kitleleri tedirginlik ve tereddüt içinde bırakmak, böylece pasifleştirmek olabilir. Ya da böyle bir provokasyonun yaratacağı ilk sınırlı tepkileri sert uygulamalarla karşılayarak aynı sonuca ulaşmak hedeflenmiş olabilir. Devlet içindeki farklı çıkar çetelerinin kendi aralarındaki politik farklılıklarının içinde bir yere oturuyor olabilir. Öte yandan, bu gibi durumlar her zaman genel planda baskı ve terör aygıtının tahkiminden olağanüstü halin gerekçelendirilmesine kadar bir dizi amaca gerekçe olarak kullanılır. Gazi Mahallesi emekçi halkının tüm İstanbul'dan da beslenen büyük kararlılığı ve geniş çaplı direnişi bütün hesapları bozmuştur. Dahası, tersinden düzeni paniğe düşürmüş ve savunma konumuna itmiştir.

Onlar şimdi tüm olanaklarını kullanarak kendi öz provokasyonlarının umulmayan sonuçlarını telafi etmeye, bunu ikiyüzlü ve iğrenç bir "provokasyon" gürültüsü içinde bloke etmeye çalışıyorlar. Benzer bir tutumu Şubat ayı başında bazı yüksek okullarda bizzat polis desteğinde gündeme getirilen faşist saldırıların umulmayan sonuçları karşısında da göstermiş olmaları dikkate değerdir.

Kurulu düzen, belli hesaplarla her zaman kitleleri konu ya da hedef alan provokasyonlara başvurur. Bu açık bir gerçektir. Fakat öte yandan bu provokasyonların her zaman arzulanan ve önden hesaplanan sonuçlara yol açmadığı, dahası bazen umulanın tam tersine sonuçların önünü açtığı da bir gerçektir. Bunun klasik örneği Çarlık Rusyası'nda yaşanan 9 Ocak 1905 tarihli "Kanlı Pazar" olayıdır. Olay bir provokasyon olarak tezgahlanmıştı. Oysa tarih aynı olayı (ve tarihi) 1905 Devrimi'nin başlangıcı olarak kaydeder.

Düzenin provokasyon iddiasının öteki yönü ise, büyük bir kitle hareketinin gerçek sosyal karakterini, devrimci dinamiklerini, dolayısıyla politik anlam ve önemini çarpıtmaya ve karartmaya yöneliktir. Bu çerçevede olay, özel bir çabayla ve birleşik bir propagandayla, "Alevi kahveleri"nin taranmasına "Alevi vatandaşlar"ın sınırlı ve haklı bir tepkisinin "tahrikçiler" tarafından bir isyan girişimine vardırılması olarak sunuluyor. Bu arada ve böylece, halk direnişinin ülke çapındaki tüm politik etkisi de, düzenin bir parçası ve devletin gönüllü hizmetkarları olan Alevi ağalarına kanalize edilmeye çalışılıyor.

Oysa Gazi Mahallesi'nin politik ve sosyal yapısına ve yakın geçmişine bir gözatmak bu demagojiyi boşa çıkarmak için yeterlidir. Alevi ve Kürt kökenli kitlenin özel bir ağırlık oluşturduğu bu mahallenin asıl özelliği, tümüyle bir işçi-emekçi bölgesi olmasıdır. Bu özelliklerin biraraya geldiği bu yerleşim bölgesinin güçlü bir devrimci potansiyel taşımasında şaşılacak bir yan yoktur. İstanbul'da ve genel olarak Türkiye'nin tüm büyük kentlerinde ezilen sınıf, ezilen ulus ve ezilen mezhep mensubu kitlelerin belli bir ağırlık oluşturduğu böyle bir çok işçi-emekçi semti vardır. Bunların tümü de bugün henüz kendini açığa vurmamış olsa da Gazi Mahallesi'nde açığa çıkan aynı patlama dinamiğine sahiptirler. Öte yandan, Gazi Mahallesi, denebilir ki tüm devrimci grupların özel bir devrimci faaliyet yürüttüğü işçi-emekçi mahallelerinin başında gelmektedir, Böyle bir mahallede kendiliğinden patlak veren bir kitle direnişine devrimcilerin anında önderlik etme girişimi son derece doğaldır. Ve zaten düzen cephesinin demagojisinin temel nedenlerinden birisi de bu rahatsız edici olgudur. Onların durmadan "tahrikçiler" deyip de bir kez olsun devrimci örgütler sözünü etmemeleri elbette bir rastlantı değildir.

* * *

Son iki günün militan kitle gösterileri, sokak çatışmaları ve barikat direnişleri bilançosu, 12 Eylül Türkiye'sinde yeni bir durumdur. 12-13 Mart direnişi kitle hareketinde bir sıçramanın ifadesidir ve dolayısıyla yeni bir dönemin başlangıcıdır. Önümüzdeki günler ve özellikle 1 Mayıs gösterileri bu direnişin somut etkileri konusunda daha açık belirtiler sunacaktır.

Komünistler bu büyük halk direnmesinin derslerini ayrıntılı olarak irdelemek, bundan gerekli politik ve pratik sonuçları çıkarmak, güncel görevlerine bunların ışığında yaklaşmak acil sorunu ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

EKİM

Sermaye düzeninin oyunlarını boşa çıkaralım!

Sermaye düzeni yapısal krizinin sonuçlarını kendi lehine hafifletebilmek için, 5 Nisan'dan başlayarak, işçi sınıfı ve emekçilere cepheden savaş açtı. Özelleştirme, burjuvazinin krizi bahane ederek gerçekleştirdiği saldırının ilk adımıydı. Bu konuda düzen partileri arasında en küçük bir anlayış farklılığı olmamasına rağmen, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde tam bir egemenlik kurabilmek için, başlangıçta danışıklı döğüşe uygun olarak SHP ve muhalefet partileri yüzeysel karşı çıkışlarda bulundular. Böylece kitleleri beklenti içine sokarak kararsızlığa düşürdüler. Sonuçta, özelleştirme her ne kadar acı bir ilaç da olsa, alternatifi olmayan, bütün siyasi partilerin üzerinde anlaştığı bir "ulusal politika" biçiminde sınıfa dayatıldı.

Bugün bu oyunun bir yenisi sahnelenmektedir. Bu kez sözkonusu olan "0" zam politikasıdır. DYP dışındaki düzen partileri, burjuva basın, hatta çalışma bakanının kendisi ve Sabancı gibi büyük sermaye temsilcileri bile "0" zammı kabul edilemez buluyor! "Olanaklar zorlanmalı" Örneğin, enflasyonun %150 olduğu koşullarda %30-40 gibi "makul" bir öneri yapılabilir. Sıfır zam politikasıyla tehdit edilen kitleler, bu öneriye ne diyebilirler ki? Üstelik hükümete öfkesinden mide kanaması geçiren B. Meral ve sosyal-demokratların "taze" lideri H. Çetin hükümetle çekişe çekişe bu artışı koparabiliyorlarsa!

Burjuvazi bir yandan çok yönlü saldırı planlarını devreye sokarken, öte yandan tahammül sınırlarını giderek daha fazla zorlayan bu saldırılara karşı gelişecek bir direnişin önünü kesmek için çeşitli hesaplar yapmayı da ihmal etmiyor. Burjuvazinin planı, işçi sınıfının ve emekçilerin birleşik ve politik genel direnişine engel olmak için sınıfı kendi içinde bölmek, farklı kesimleri birbirinden tecrit ederek mücadeleninin etkisini zayıflatmak ve hem de gelişecek mücadeleyi en geri iktisadi talepler düzeyinde tutmak.

Burjuvazi öncelikle ücretli emeğe karşı başlatmış olduğu bu saldırının genel karakterini, sınıfın farklı kesimlerine saldırısını farklı zamanlarda yoğunlaştırarak gizlemeye çalışıyor. Amacı her seferinde, saldırının doğrudan muhatabı olmayan ya da olmadığına inandırılan kesimleri bu saldırılar karşısında edilgenliğe itmektir. KİT işçilerine yönelik saldırının başarısı burjuvazi için kritik bir öneme şahip. KİT işçileri sınıfın diğer kesimlerine göre daha örgütlü oldukları için, bugüne kadarki mücadeleleriyle ücret, sosyal haklar ve çalışma koşulları bakımından görece daha iyi kazanımlar elde etmiş durumdadırlar. Dolayısıyla, bugüne kadar örgütlülüğü, mücadelesi ve elde ettiği kazanımlarıyla sınıfın diğer kesimlerine örnek ve dayanak olan KİT işçilerine yönelik saldırımn başarısı, sınıfının tamamına yönelecek saldırıyı kolaylaştıracaktır. Burjuvazi bu nedenle öncelikle KİT işçileri üzerinde yoğunlaşmıştır.

İkinci olarak, her seferinde saldırının doğrudan yöneldiği kesimin kaçınılmaz olarak gelişecek mücadelesini mümkün olduğunca en geri talep, bilinç, eylem ve önderlik düzeyine çekmek istiyor. "0" zam önererek, bir yandan sözleşmeyi enflasyonun çok altında bir rakamla imzalamayı, ayrıca dikkatleri ücret üzerinde yoğunlaştırarak, sınıfa örgütsüzlüğü, öncüsüzlüğü, işsizliği, taşeronlaştırmayı, memurlaştırmayı, özelleştirmeyi dayatmayı hedefliyor.

Düzen sınıfa yönelik bütün saldırılarında olduğu gibi, "0" zam politikasını hayata geçirmek için de hain sendika bürokratlarına güveniyor. Nitekim Türk-İş bir kez daha işçi sınıfının mücadele kararlılığını bozguna uğratmak, burjuvazinin cepheden saldırısı karşısında sınıfta biriken tepki ve mücadele isteğini zaman içinde söndürmek üzere harekete geçti bile. Başbakan da "0" zammı kabul ettiremeyeceğini biliyor. Amacı ölümü gösterip sıtmaya razı etmek! Bir de yılın ilk altı ayını kazasız belasız atlatıp İMF'ye enflasyon için verdiği rakamı tutturabilmek. Bu konuda

gerekli desteği B. Meral'den almış görünüyor. Aralık ayının sonunda sendika genel merkezlerine bir yazı gönderen Türk-İş, bu yılın ilk altı ayında başlaması gereken bütün toplusözleşme görüşmelerinin 1 Mart tarihinden itibaren başlatılması kararını iletti. Amaç bütün kamu sözleşmelerinde "ortak tavır" almak! "Ortak tavır" almak güç birliği anlamına geldiği için olumlu bir görüntü veriyor. Fakat kuşkusuz belirleyici olan bu "ortak tavır"ın niteliği. Türk-İş'in aldığı bu karar, işçileri değil Tansu Çiller'i gözetiyor. Ağırlıklı olarak 1 Ocak ve 2 Şubat'ta başlamış olması gereken toplusözleşme görüşmeleri 1 Mart'ta başlayacak; 60 gün görüşme süresi, uyuşmazlık, arabulucu atanması, resmi arabulucu raporu hazırlanması, grev kararı alınması, kararın asılması, 60 günlük grev uygulama süresi derken en az altı ay geçecek ve anlaşma en iyi ihtimalle Eylül'de imzalanacak. Bu arada işçi ücretlerinde herhangi bir artış sözkonusu olmayacağı için, başbakan ilk altı ayı fiilen "0" zam ile geçiştirmiş olacak. Bu arada, hükümetin grev erteleme kararı gibi her türlü saldırısıyla karşı karşıya ve yalnız kalan THY ve Havaş işçilerinin sözleşmeleri emsal olarak son derece olumsuz şartlarda imzalanmış olacak. Kuşkusuz bunlar hükümetin ve hain sendika bürokratlarının hesapları. İşçi sınıfına düşen ise bu oyunu bozmaktır.

Hükümet "0" zammı sınıfın diğer kesimleri ve özellikle kamu emekçileri nezdinde meşrulaştırmak için, işçi ücretleriyle memur maaşları arasında oluşan farkı öne çıkarıyor. Maaşların düşüklüğünden işçileri sorumluymuşcasına, varolan sınırlı olanakları yalnızca memur maaşlar için kullanarak memurların mağduriyetini öneleyebileceği demagojisini yapıyor. Bu arada enflasyonun %150'ye ulaşmasını özelleştirmenin gerçekleştirilmemiş olmasıyla açıklıyor. Burjuvazi bir yandan yeni saldırıları meşrulaştırmak için bu tür olumsuz göstergeleri kullanırken, öte yandan mücadele eğilimi gösteren işçi ve kamu emekçilerini krizin derinleşmesinin sorumluları olarak göstererek toplumda işçi ve emekçi düşmanı bir kutuplaşma yaratmaya çalışıyor. Uzun bir dönemdir burjuvazinin propaganda aygıtları KİT işçilerinin asalak bir kitle olduğu, devlet bütçesinin büyük kısmının ücretlere gittiği yalanı üzerinden çirkin bir saldırı kampanyası yürütüyor.

Oysa, asalak bir biçimde yaşayarak, hiçbir üretimde bulunmadan başkalarının ürettiğine el koyarak varolmak burjuvazinin karakteristik özelliğidir. Kriz dönemleri bu asalaklığa başka bir boyut kazandırır. Rantiyecilik alabildiğine tırmanır. Bugün 1,3 katrilyon tutarındaki Türkiye bütçesinin üçte biri; sınırlı bir kısmı eğitim, sağlık ve altyapı hizmetleri olmak üzere, esas olarak kirli savaşa gitmek üzere "kamu hizmetleri"ne ayrılmıştır. Üçte biri kamu çalışanlarına gitmektedir. Geriye kalan üçte bir ise iç borç ödemelerine... Yani devlet, bütçesinin üçte birlik bir kısmını 2,5 milyon işçi ve memurun emeğinin "karşılığı" olarak öderken, aynı miktarda parayı, toplam 5 bin kişi ve kuruma borç ve faizi olarak ödemektedir.

Kamu emekçileri, KİT işçilerinin varolan ücret ve sosyal haklarını örgütlülükleri sayesinde ve mücadele ederek kazandıklarını unutmamalıdırlar. Kamu emekçileri için de hak almanın örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka bir yolu yoktur. Devlet yıllardır sözünü ettiği memur sendikalarına ilişkin tasarıyı alelacele meclis gündemine getiriyor, birkaç gün içinde komisyondan çıkarıyorsa, bunun nedeni 20 Aralık'ta yüzbinlerce kamu emekçisinin iş bırakması ve meydanları doldurmasından duyduğu tedirginliktir

Burjuvazinin 5 Nisan Kararları'yla başlatmış olduğu saldırı, burjuvazinin tüm dünyada ücretli emeğe karşı sürdürdüğü yoğun, kapsamlı ve planlı saldırının bir parçasıdır. Ekonomik değil aynı zamanda politiktir ve burjuvazi örgütlü bir sınıf olmanın tüm avantajlarını kullanmaktadır.

Böylesine örgütlü, kapsamlı ve yoğun bir saldırıyla karşı karşıya bulunan işçi sınıfı ve emekçiler, sermaye devleti saldırılarını nerede yoğunlaştırıyorsa orada bir set oluşturmalıdır. Saldırıları püskürtmek, yeni kazanımlar elde etmek, birleşik, politik ve militan bir genel bir eylemle sermayenin karşısına dikilmekle mümkündür.

Köleleştirme saldırısına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye devleti Gümrük Birliği ile ilgili yapılan anlaşmanın ardından adeta zafer çığlıkları atmaya başladı. Sermaye basınında, atılan adım "tarihi bir adım", bu "şeref"e nail olan Çiller'i ise "Avrupa Fatihi" ilan edildi. Artık Türkiye'nin önünde ışıklar günler uzanıyordu, "uygarlık seviyesi"ne nihayet yaklaşılmıştı!

Dün de 5 Nisan Kararları "İkinci Kurtuluş Savaşı" olarak ilan edilmiş, özelleştirme "refah"a ulaşmanın sihirli formülü olarak sunulmuştu. Sermaye düzeninin "kurtuluş" ve "refah"a ulaşmak demagojik propagandaları eşliğinde başlattığı bu tür gürültülü kampanyaların arkası, her zaman, işçi ve emekçi kitlelere yönelen yeni saldırı paketleri ya da faturalar olmuştur. İşçi sınıfı ve emekçiler değil kurtulmak, daha çok sömürü ve daha çok sefalet çukuruna itilmişlerdir. 5 Nisan saldırı paketi ile bir milyondan fazla işçi işten atılarak açlığa terkedilirken, işini henüz kaybetmemiş olanlar da "işsizlik" tehditiyle sefalet ücretlerine mahkum edilmişlerdir.

Demagojik bir propaganda malzemesi haline getirilen Gümrük Birliği anlaşmasının ardından yaşanacaklar da farklı olmayacaktır. Türkiye kapitalizminin uluslararası tekellerle bütünleşmesinin daha ileri bir noktaya götürülmesi anlama gelen Gümrük Birliği, işçi sınıfı ve emekçiler yığınlar açısından, kanının daha çok emilmesinden başka bir sonuç yaratmayacaktır. Uluslararası tekellerle rekabete dayanabilmek için, ücretler daha da düşürülecek, vergiler artırılacak, işten atılmalar yoğunlaştırılacak, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma vb. saldırılar devam edecektir. Kısacası, işçi ve emekçiler uluslararası tekellerle elele daha yoğun sömürülecektir.

Tüm bunları başarabilmek için de, ikiyüzlüce sürdürülecek "demokratikleşme" kampanyaları eşliğinde dozu giderek artan bir baskı ve teröre başvurulacaktır. Nitekim bugün bir yandan bu tür umut balonları şişirilirken, öte yandan baskı ve terör daha da yoğunlaştırıp çeşitlendirilmekte ve giderek daha geniş bir alana yayılmaktadır. Tasmaları çözülen sivil faşist çeteler, işçi sınıfının ve öğrenci gençliğin üzerine salınmaktadır. Ankara Belediyesi işçileri, Express Kargo direnişçileri ile Marmara Üniversitesi öğrencilerine yönelen bıçaklı-sopalı saldırılar bunun son örnekleridir.

Sermaye düzeni ayakta kalabilmek için, daha yoğun bir sömürü, daha pervasız baskı politikalarını gündeme sokuyor. 5 Nisan paketinden çok daha kapsamlı yeni bir saldırı paketini yürürlüğe koydu bile. Özelleştirmelerin hızlandırılması, sıfır sözleşme, vergi artırımı ve zamlar ardı ardına yaşama geçiriliyor. Düzen bugünkü saldırı politikalarıyla, yalnızca krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklemeyi değil, aynı zamanda sınıf hareketini ağır bir yenilgiye uğratarak tahrip etmeyi hedefliyor.

Düzen işçi sınıfını ve emekçi yığınları uysal köleler haline getirebilmek için her yol ve yöntemi kullanıyor. Yeni saldırı paketinden çıkan sıfır zam dayatması, sınıfa ödettirilmek istenen yeni faturanın ilk bölümü. Fakat bu faturanın, sermaye açısından önemi bir yana, sınıf açısından asıl taşıdığı tehlike saldırının politik yöndür. Sermaye sıfır zam ile sınıfı kötünün iyisine razı etmeyi planlıyor. Bugüne kadar işçi sınıfının elinde ücretleri iyileştirme aracı olan toplu iş sözleşmelerini fiilen boşa çıkararak etkisizleştirmek istiyor. Hava-İş'in toplusözleşme ve grev hakkının gaspedilmesi bunun ilk adımı oldu. Böylece işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün bu en geri mevzisi bile dağıtılmaya çalışılıyor. İşçiler birbirleriyle rekabet içinde girerek giderek daha da küçülen bir parça ekmek için çalışmaya, sefalete ve çürümeye mahkum edilmek isteniyor. İşçi sınıfını her türlü baskıya, sömürüye boyun eğen, önüne bırakılan kırıntılarla yetinen köleler sürüsüne dönüştürmektir sermayenin amacı.

Bunu başarabildiği oranda yeni saldırıların önündeki engeller temizlenecektir. Kamu işçilerinin toplusözleşme süreci bu bakımdan büyük bir önem taşımaktadır. Sermaye işçi sınıfının bu görece örgütlü kesimini yenilgiye uğratmayı, örgütlülüğünü dağıtmayı başarabilirse, hem özelleştirme planı dahilinde olan KİT'leri yeni sahiplerin "temizlenmiş" olarak devredebilecektir. Daha önemlisi ise, bunu işçi sınıfını yenilgiye uğratmanın ilk basamağı olarak kullanacaktır. Köleleştirme saldırısına karşı birleşik örgütlü bir mücadele yükseltmeli, düzenin hesaplarını tersine çevirmeliyiz.

Özelleştirme saldırısı devam ediyor

Özelleştirmelere, yani yağma ve talana yeni yeni yöntemlerle devam ediliyor. Sermaye devleti "kamu" işletmelerini önce içerden çökertmek için sermayenin kullanımına alabildiğine açıyor. Gelir-gider dengesini bozmak yoluyla, ne kadar kötü yönetilirse yönetilsin kar edecek olan kuruluşlar zarar ettiriliyor. Böylece sermaye işletmenin geleceğini kendi medyasında tartıştırarak "kamuoyu" oluşturuyor ve saldırısına meşruluk zemini yaratıyor. Koşulların istenilen tarzda hazırlanamadığı durumlarda ise, esas işi emek komisyonculuğu olan ve sermayenin çıkarları sözkonusu olduğunda hiçbir fedakarlıktan geri durmayan sendika bürokrasisi en büyük destekçi olarak devreye sokuluyor. İşçilerin, işletme sahibinin "el değiştirme"sine işten atılmama koşullarında pek ses çıkarmadığı durumlarda ise, hem özelleştirme saldırısının sınıfın geneline ve geleceğine dönük boyutları, hem de tazminat olarak birikmiş alacaklar üzerindeki oyunlar açığa çıkıyor. Sermaye devleti bu noktada, işçilerin birikmiş alacaklarına "sosyal boyut", "işletme ortaklığı" aldatmacasıyla el koyup bunu sendika bürokrasisi ile paylaşarak, bu hainleri satın olmaktadır. Özelleştirme, aynı zamanda toplusözleşme hakkının gaspı ve sendikasızlaştırmadır. Bu ise çalışanları asgari ücrete mahkum etmek anlamına gelmektedir.

Bu aynı politikanın bir ilk adımı olarak Sümerbank'ta banka ve fabrikalar aylar öncesinden birbirinden ayrıldı. Böylece daha büyük sermaye birikimine sahip, yaygın ve oturmuş bir yapılanmaya sahip banka bölümü hızla büyük sermayeye aktarılacak. Çalışanlarının pek çok hak ve örgütlülükten yoksun oldukları düşünüldüğünde, sermaye bu konuda hemen hiç bir engelle karşılaşmayacak. Bu koşullarda fabrikalarda çalışan işçiler nezdinde de özelleştirme bizzat içeriden meşrulaştırılmış olacak ve buna engel olmanın mümkün olmadığı propaganda edilecek.

Nitekim işçiler aylardır, her türlü gelişmeden habersiz, sessiz bir bekleyiş içindedirler. Bir toplantıdaki tartışmanın basıncıyla sendikacılardan biri; İMF'den bir heyet geldiğini, toplantıya kendilerinin de katıldığını, henüz ne zaman kapanacağının belli olmadığını, açıklamıştı. Sonrasında herhangi bir açıklama yapılmış değil. Toplusözleşme görüşmelerinin sürüdüğü iki aylık süre içinde, B. Meral T. Çiller'le iki kez masaya oturmuş ve "0" zam önerisi konuşulmuştu. İşçiler bunu ancak bir ay sonra öğrenebildiler. Osmaniye Konfeksiyon İşletmesinin kapatılana kadar tümüyle fason üretim yapacağı duyuruldu. Sendika ise Ocak ayı boyunca işletmenin durumunun SHP-CHP birlik süreci sonrasında netleşeceği yalanlarıyla işçileri uyutma çabasındaydı.

Burjuvazinin şu ya da bu partiyi ya da bireyi suçlu gösterip sistemi aklama, bir diğer parti ya da bireyler üzerinden kitleleri düzen destekçisi konumda tutma, onların yığınları yönetmede kullandıkları en eski ve etkili bir politikadır. Bütün düzen partileri bugün sistemin işleyişinde somut görevler üstlenmişlerdir. Bunların hepsini aynı kulvarda toplayan tek şey vardır. Kurulu kapitalist düzenin çıkarlarının aktif savunuculuğu, sermaye yandaşlığı ve emek düşmanlığı... Düşük ücretle işçi çalıştırmak, sendikasızlaştırmak, toplu işten atmak, kirli savaşı sürdürmek vb. sosyal-demokrat ortaklığın icraatlarıdır. Sosyal-demokrasi sermayenin saldırılarının "sosyal" destekçisi ve silik bir vitrin kuklasıdır.

İşçilerin sırtından yaşayıp yine işçilere düşmanlık yapan hain sendika bürokrasisini yaydıkları sosyal-demokrasi hayalleriyle başbaşa bırakalım. Sermayenin işçilere ve tüm emekçi yığınlara karşı savaş açtığı savaşta, kavgasız kazanım olamayacağı gerçeğini saflarımızda güçlü bir bilinç ve mücadele kararlılığına dönüştürelim. İşçilere sabır ve sükuneti öneren sendika bürokrasinin attığı her adımın altında bir hesap olduğunu asla unutmayalım. İlk iş olarak da, yaklaşan genel kurulda bu işçi düşmanlarını sendikamızdan defedelim. Devrimci sınıf kaygısı güden mücadeleci işçilerden oluşan tek ve güçlü bir komite oluşturalım. İstanbul'daki ikinci fabrika olan Beykoz Kundura'dan ileri işçilerle bağ kuralım. Toplantılarımıza onları da katalım. Özgürlük Meydanı yürüyüşlerini yeniden başlatalım. Bunu işyeri işgaliyle taçlandıralım.

Unutmayalım ki, kendi kollarımızın gücünden başka hiçbir şey bizi yenilgiden kurtaramayacaktır.

D. EVRİM

Şubeler Platformu:

"Tıkanıklık" mı, iflas mı?

18 Şubat '95 tarihinde yapılan Şubeler Platformu toplantısı daha öncekilere göre daha düşük bir katılımla gerçekleşti. Yürütme sözcüsü platformun uzun bir süredir toplantı yapamamasının nedenlerine, yaşanan tıkanıklığa ve sorunlara değinerek özeleştiri verdi. Özeleştiri son derece ciddiyetsiz ve sığ bir bakışaçısının ifadesiydi: Yürütme üstlendiği misyonun hakkını verememiş, gelinen aşamada bazı şube temsilcileri yürütmeden çekilmişlerdi. Ama toparlanarak bu işi götüreceklerinden kimse kuşku duymamalıydı. Gelinen aşamada teknik komiteden iki ya da üç temsilcinin katılarak bu görevi omuzlaması gerekiyordu, vb. Böylece dağılma ve tıkanıklığın faturası yürütmedeki görevini terkeden iki-üç kişinin sırtına yüklendi.

Ardından bir diğer gündem maddesi olan "Alt Komitelerin Çalışmalarının Değerlendirilmesi"ne geçildi. Bölge temsilcilerinin çizdikleri tablo önemli olduğu için, her birinin değerlendirmesini kısa da olsa ayrı ayrı aktarmakta yarar var.

Birinci Bölge: Uzun süreden beri toplantılarımızı gerçekleştiremiyoruz. Çünkü toplantı yapacak insan bulamıyoruz. Katılım sürekli düşüyor. Bir katılan bir daha katılmıyor. Daha önce katılıp da şimdi katılmayanlarla görüştük. Katılmamalarının birinci nedeni, bölge toplantılarında yapılan kısır ve gereksiz tartışmalar. İkincisi ise, platformun diğer sendikalardan farklılığını ortaya koyacak, amaçlarını anlatacak bir aracın/materyallerin olmamasıdır. Sürekli kan kaybediyoruz.

İkinci Bölge: Toplantılarımızı düzenli olarak yapıyoruz. 15-20 arasında değişen bir katılım sözkonusu. Ancak gelişmemizi engelleyerek tıkanıklığa yolaçan tek neden; bazılarının kendilerini işçi olarak göstererek toplantıya katılmaları, orada kendi ideolojik-politik bakış açılarını hakim kılma, kendilerini tatmin etme çabalarına girmeleridir. Bunlar işçi olmadıkları gibi, bazı çevrelerin bilinçli olarak toplantılarımızı boğuntuya getirme ve provoke etme çabalarıdır. Kimse aklından çıkarmasın. Burası politik bir platform değildir. Kimsenin gelip buraları lokal olarak kullanmasına ve politika yapmasına izin vermeyeceğiz. Biz de artık bunlara karşı belli tedbirler alacağız. Hangi işyerinde çalıştıklarını, ne iş yaptıklarını araştıracağız. Ne olursa olsun burada ideolojik-politik tartışmalar yapılmasına izin vermeyeceğiz.

Üçüncü Bölge: Toplantılarımız düzenli yapılıyor. 20 civarında bir katılım var. Ancak bir tıkanıklık ve kısır döngü yaşandığını söylemek mümkün. Bunun nedeni de, ikinci bölgedeki arkadaşın anlattığı gibi, işçi olmayanların kendilerini işçi olarak gösterip toplantılara katılmaları, kısır tartışmalarla toplantıları verimsizleştirmeleridir.

Dördüncü Bölge: Toplantılarımız düzenli yapılıyor. Çalışmalarımız iyi gidiyor. 64 işyerine ulaştık. Toplantılara 20-25 civarında katılım var. Ancak işyerinden işçi olarak gelen çok az insan var. Oluşturduğumuz çalışma komitelerinde yeralanlar çalışmalara canı gönülden katılmıyorlar. İşçi olmadıkları için işçileri harekete geçirme şansları yok. Artık bizim teori yapmak yerine pratikte iş yapmamız gerekir.

Beşinci Bölge: Bölgemizde deneyimli bir işçi potansiyeli var. Ama hantal bir potansiyel. Ancak önlerini açan perspektifler konulduğunda harekete geçmeleri, bu işi götürmeleri mümkün olur.

Altıncı Bölge: Toplantılarımıza 18-20 kişi katılıyor. Bütün bölgelerde olduğu gibi bizim bölgemizde de kısır tartışmalar tıkanıklık ve kan kaybına neden oluyor.

Bu değerlendirmeleri toparlayan yürütme sözcüsü çıkardığı sonuçları şöyle özetledi: Görüldüğü gibi yürütmede olduğu gibi komitelerde de sürekli bir kan kaybı ve tıkanıklık var. Bunun esas nedeni de pratik yerine bol bol teorinin tartışılmasıdır. Arkadaşlar hepimiz politik insanlarız, birbirimize politika yapmaya gerek yok. Bugün sınıf büyük bir saldırıyla karşı karşıyadır. Bizden pratik bekliyor.

Bir bütün olarak aynı mantık sergileniyor. Kendi programsızlıklarını, iddiasızlıklarını, perspektifsizliklerini sorgulayıp reformizmin ve

ekonomizmin batağından çıkacaklarına, bütün suçu "politika yapan" devrimcilere yüklüyorlar. Pratik bir eylem önerildiğinde ise, hep bir ağızdan "radikal eylemler önermek kolaydır, ama bunu hangi güçlerle yapacağız" diyerek basın açıklamalarına sarılıyorlar. Mevcut sendikalara alternatif olmanın bile bir program ve perspektif gerektirdiğini anlamazlıktan gelen bu alt kademe sendika bürokratları ile liberal-demokrat kuyrukçular, tabi ki komünistlerin ve devrimcilerin politika yapmalarına karşı gereken "önlemler"i almak zorundadırlar. O dillerinden hiç düşürmedikleri "pratik"lerine yön verenin reformist ve kuyrukçu politikalar olduğu gerçeğinin üzerini örtebilmek için gereklidir bu. Onlara göre bu platform politika yapılacak bir yer değildir. Ya nedir? "Sınıfın taban örgütlülüklerini yaratmak, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın ortak tepkisini örgütlemektir". "Ekmek kavgasıdır, onun için şeriatçısı da, faşisti de, gericisi de, devrimcisi de, komünisti de bu platforma çekilmelidir. Ama bazı çevreler kısır tartışmalar yaparak bu birliği provoke ediyorlar".

Gerçekte bizim alt kademe sendika bürokratlarımız ile liberal kuyrukçularımızın sorunu "politika" yapılması değildir. Zira onlar politika yapılmadan "ekmek"in de kazanılamayacağını çok iyi biliyorlar. Bunun içindir ki "ekmek"i kazanmak çerçevesini aşmayan bir "politik mücadele"ye karşı değiller. Böyle bir mücadeleye "faşisti de, dincisi de, gericisi de" katılacaktır. "Sınıfın çıkarları" da bunu gerektirmektedir. Kısacası, yapılacak "politika" sınıfının verili bilinciyle örtüşmelidir. Ekonomizm ve sendikalizmin dar çerçevesini hiçbir biçimde aşmamalıdır. Bunun için de burada Kürt sorunundan sözedilmemelidir. Ücretli kölelik düzenine karşı sosyalizm propagandası yapılmamalıdır. Sendikalizm ve kuyrukçulukla malül liberal politikaların gereğidir bu.

Bugün camilerin bile açıktan politikanın yapıldığı yuvalar haline geldiği günümüzde, üstelik de ileri işçilerden oluşan bir işçi platformuna politika yasağı koymanın ne anlama geldiği üzerine fazla birşey söylemek gerekmiyor. Yalnızca "burası politik bir platform değildir" diyerek politika yasakçılığına soyunanlara şunları hatırlatmak gerekiyor.

Sınıfın bugün her zamankinden daha fazla "ekmek"ten çok politikaya ihtiyacı vardır. İşçi sınıfı politika yapamadığı içindir ki, içine sıkıştığı o dar çemberi bir türlü kıramamaktadır. Politika yapamadığı içindir ki, ekmeğini ya tümden kaybetmekte ya da artık "kırıntılar"la yetinmeye zorlanması karşısında henüz güçlü bir tepki yükseltememektedir. Bugün yapılması gereken, tam da bu noktadan sınıfa yüklenmektir. Yoksa onun verili bilinciyle örtüşen politikalar yapmak değil...

Perspektifsizlik, programsızlık, bürokratizm, kuyrukçuluk ve kaba bir ekonomizm! Sendika Şubeler Platformunu'nun bugün yaşadığı "kan kaybı" ve "tıkanıklık"ın gerisinde bu vardır. Komünistler bu doğrultuda eleştiriler yönelttikleri için ya tutuculukla saldırılarak susturulmaya çalışılmakta ya da söz verilmemektedir. Komünistler her platformda işçi sınıfının politik temsilcileri olarak "politika yapmaya" devam edeceklerdir. Fakat unutulmamalıdır ki, sorun Şubeler Platformu'nun o dar sınırlarının çok ötesindedir. Asıl mücadele platformu sınıf mücadelesinin geniş alanıdır. Bu mücadele proleter sosyalizmi ile liberalizm, reformizm, küçük-burjuva demokratizmi arasında yaşanacaktır.

Seyit ERDEM

EKİM Gençliği

11. Sayısı (Mart) Çıktı

* Yeni Dönem ve Görevler
* Düzenin Krizi Derinleşiyor
* TC ve Burjuva Hukuku Üzerine
* Artan Faşist Saldırılar ve Görevlerimiz
* Kazanmanın Yolu Örgütlenmekten Geçer
* Öğrenci Hareketinde Politikleşme Eğilimi
* Aydınlıkçı Çeteler Görev Başında!
* Gençlik Faaliyetinin Sorunları
* Yeni Dönemi Kazanmak!
* Disiplin Yönetmeliği Değişti mi?
* Kapitalizm ve Pop Müzik
* İMF ve Dünya Bankası: Sömürü, Baskı ve Talanın Araçları
* Bir Kitap: Devrimci Gençlik Hareketi
* Ekimci Genç Komünistler Görev Başına!
* Makarenko: Bir Eğitimbilim Ustası

Şubeler Platformu İkinci Bölge Toplantısı

Ekonomist-sendikalist bakışın ulaştığı nokta

Şubeler Platformu'nun 16 Şubat'ta yapılan İkinci Bölge toplantısına 18-20 işçi katıldı. Gündem; komitenin çalışmalarının değerlendirilmesi; Şubeler Platformu'nun genel çalışmasının değerlendirilmesi ve sorunlar; kamu çalışanlarına dayatılan sıfır sözleşme ve kurultaya delege seçimi yöntemi olarak belirlendi.

İkinci madde liberalizmin yumuşak karnıydı. Komite sözcüsü; bazı sendika şube temsilcilerinin platformdan çekildiğini, yürütmede ortaya çıkan boşluğun çalışmaları olumsuz yönde etkilediğini, aynı tıkanıklık ve kan kaybının bölgelerde de yaşandığını, ancak umutsuzluğa kapılmamak gerektiğini, ayrılan ve dökülenlerin her zaman olacağını, sınıf mücadelesine inanan ve bunda ısrarlı olanların bu işi alıp götüreceğini söyledi. Bu durum gözönüne alınarak, politika yapıp teori üretmektense iş yapılmalıydı. Zaten bu olumsuz noktaya da kısır politik tartışmalardan dolayı gelinmişti vb. vb... Demagojik söylemlerle durum kurtarılmaya çalışıldı.

Bunun üzerine Alınteri okuru bir işçi söz alarak şunları söyledi: "Şubeler Platformu'nun ne bir programı ne bir tüzüğü ne de perspektifleri var. Biz fabrikalara gidip platformu anlattığımızda, işçiler bize 'Şubeler Platformu'nun mevcut sendikalardan ne farkı var?' diye soruyorlar. Biz de doğal olarak söyleyecek birşey bulamıyoruz. 'Namuslu ve dürüst sendikacılar' dediniz, onlara dayandınız. Bugün onlar da bırakıp kaçıyorlar". Daha işçinin konuşması bitmemişti ki, liberaller hemen karşı saldırıya geçerek utanç verici bir "güvenlik soruşturması" başlattılar. "Sen işçi değilsin. Nerede çalışıyorsun. Adresini ve işyeri telefonunu ver, araştıracağız. İşçiyiz diyerek uyduruk bir işyeri söylüyorsunuz. İşçilikle alakanız yok, gelip buraları provoke ediyorsunuz"! Bununla da yetinmediler. Bir başka liberal kuyrukçu söz alarak; "Bazı çevreler (Alınteri) 76 kişilik kurultay yapıyorlar. Kurultay çalışmalarını sürdürüyorlar. Ama diğer yandan da ikiyüzlülük yaparak gelip bu kurultay çalışmalarına katılıyorlar. Tek amaçları bu Şubeler Platformu'nun dağıtılmasıdır. Hepimiz birbirimizi çok iyi biliyoruz. Şimdiye kadar bundan bir şey çıkmaz deyip ilgi bile duymazlarken, son dönemlerde EKİM ve TİKB belki buradan adam kazanırız düşüncesiyle güçlerini buralara yığdılar. Buraları bir lokal olarak kullanıyorlar", dedi.

Bir kez düşmeye görün! Düşüşün sınırları bu noktaya varabiliyor. Yalan, saldırgalık, küfür artık olağan davranış biçimleri haline gelmiş bulunuyor. Bu tutum üzerine bir *Kızıl Bayrak* okuru işçi söz aldı: "Herkes sizin gibi tüm umutlarını ve geleceğini Şubeler Platformu üzerine kurmuyor. Devrim ve sosyalizm iddiası taşıyanlar varlıklarını 'namuslu ve dürüst sendikacılar'a endekslemezler. 76 kişilik kurultay devrimci bir çabanın ürünüdür. Sizin ikiyüzlülük olarak değerlendirmeye hiçbir hakkınız yoktur. EKİM'cilerin ve TİKB'lilerin son dönemde çabalarını yoğunlaştırmış olmalarının amacı da bu kurultayı sabote etmek değildir. Tam tersine, sınıfın çıkarları adına kendi liberal reformist bakışlarını dayatan, perspektifsizlikleri ve programsızlıklarıyla sınıfın önünde engele dönüşen ekonomist bürokratlara karşı sınıfın politikasını ve çıkarlarını savunmaktır. Bundan rahatsızlık duyulmaktadır."

Daha sonra söz alan bir başka *Kızıl Bayrak* okuru: "Bugün sermayenin sınıfa yönelik saldırısı sadece ekonomik değil aynı zamanda politik olduğuna göre, işçi sınıfının politik bir mücadele yürütmeden bu saldırıları püskürtmesi olanaksızdır. Sendikal alanda dahi olsa, politik bir mücadele perspektifine sahip olunmadan mücadeleyi kazanmak mümkün değildir. Şubeler Platformu'nun esas açmazı da

budur. Bugün devrimcilerin ve komünistlerin ideolojik-politik tartışmalar yürütmesinden dolayı 'kan kaybı' yaşanmıyor. Tam tersine, yaşanan, bu tartışmaların karşısına dikilen sınıfsal bakış ve politikadan yoksun reformist-ekonomist mantığın tıkanıklığı ve çözülüşüdür" içerikli uzun bir konuşma yaptı. Bu konuşmalar üzerine her zamanki provokatif yöntemlere başvuruldu, fakat gösterilen soğukkanlılık karşısında etkili olmadı.

Ardından bölge komite sözcüsü liberal kuyrukçu bir konuşma yaptı: "Kimse yanılgıya düşmesin. Burası ne anti-faşist bir platformdur ne de başka birşey. Buraya gerici işçi, faşist işçi, devrimci işçi de gelebilir ve ortak çıkarlar üzerinde birleşilmelidir. Birilerinin gelip buralarda politika yaparak kendilerini tatmin etmelerine, işçilerin buraya bir daha gelmemesine neden olmalarına müsade etmeyeceğiz"!

Demek ki bazı çevreler buralarda devrimci politika yaptıkları için "faşist" ve "gerici" işçiler gelmiyorlar; Şubeler Platformu da bu nedenle kan kaybediyor! Devrimci olmak iddiasındaki birilerinin bunları söylemesi utanç vericidir. İşçiler faşist ya da dinsel ideolojinin etkisi altında olabilirler; bundan kalkarak faşist işçi, gerici işçi nitelemesinde bulunulmasını geçiyoruz. Kaldı ki, sendikaların tabanında yapılan nitelemeye göre "faşist" ya da "gerici" olan işçilerin sayısı hiç de az değildir. O halde liberal demokratlar yıllardır attıkları "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!" sloganını da terketmelidirler!

Açıktır ki sorun, sendikaların ya da sendikal platformların anti-faşist mücadele platformları olup olmadıkları değildir. Sorun buralarda devrimci bir sınıf perspektifiyle mi, yoksa ekonomist-reformist bir perspektifle mi mücadele yürütüleceğidir.

Ekimci bir işçi

Direnişteki Pendik Belediyesi işçilerini ziyaret

12 Şubat'ta, Şubeler Platformu bünyesindeki bütün bölgelerden işçiler, direnişteki Pendik Belediyesi işçilerine bir destek ziyareti gerçekleştirdiler. 250 kişilik bir kitle toplandı ve kortej eşliğinde yürüyüşe geçildi. Bölge halkı da yer yer alkışlarla destek verdi. Eylem yerinde kadınlı-çocuklu 150 kişilik bir kitleyle karşılandık. Başlangıçtaki durgunluk bu sırada coşkuya dönüştü. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçiler birleşin iktidara yerleşin!", "İşçi kıyımına son!" sloganları coşkuyla atıldı.

Şubeler Platformu yürütmesinden bir kişi kısa bir konuşma yaptı. Sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının artarak sürdüğüne, işçiler arasındaki dayanışmaya bugün daha fazla ihtiyaç duyulduğuna değindi. Pendik Belediyesi'nden bir işçi de, eylemin gelişimini, RP'li başkanın kendilerinden olmayan işçileri atmayı sürdüreceğini, bunun karşısında eylemin hak alınıncaya kadar devam edeceğini vurguladı. Konuşmalardan sonra davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi. Ardından direnişteki işçilerin hazırladığı tiyatro oyunu sergilendi.

Şubeler Platformu'nun ısrarla uzak durmaya çalıştığı eylemlerden birisidir direniş ziyaretleri. Bölgelerde fabrikalara dönük ciddi bir çalışmanın yapılmaması, katılımın düşük olmasına neden oldu. Birleşik-Metal'e bağlı fabrikalar (50) ve haber işkolu (35) en fazla katılımı sağlayan işyerleriydi. Asgari bir çabayla binlerce işçiyi taşıması gereken platform yürütücüleri, tabandaki sirkülasyon ve daralmayı geciktirmek ve görev savmak kabilinden bir anlayışla hareket ettiler. Toplantılara artık katılmayan işçilerin de ziyarete gelmiş olmaları dikkat çekiciydi. Platform toplantılarına katılan ileri ve inisiyatifli işçiler tabandan zorlayarak bu tür eylem kararlarını aldırmak ve tabandan daha geniş bir kitleyi katmanın çabasını göstermek sorumluluğunu taşıyorlar.

Direnişteki belediye işçileri de, dikkatlerini düzen partilerinden hangisinin iyi hangisinin kötü olduğuna değil, onları yöneten sermaye devletine yöneltmek zorundadırlar.

D. Aydın

Tekstil işçileri örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir!

300'ün üzerinde işçinin istihdam edildiği bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Fabrikada azgın bir sömürü eşliğinde yoğun bir kapasite ile üretim gerçekleştirilmektedir. Fabrika yaşamının toplama kampını andıran görüntüsü bizim işyerimiz için de geçerlidir. Şef, yönetici vb., dillerini bir kırbaç gibi kullanarak işçiler üzerinde baskı ve zoru kurma görevini yerine getirmektedirler. Aldığımız ücret, asgari yaşam giderlerini karşılamak bir yana, kelimenin gerçek anlamıyla sefalet ücretidir. Sosyal haklarımız ise yok denebilecek kırıntılardan ibarettir. Çalışma koşullarımız insanın ruhsal ve fiziki sağlığını tehdit eder durumdadır. İliklerimize kadar sömürülüyor, aşağılanıyor ve horlanıyoruz.

Tüm bunlara rağmen sesimizi çıkaramıyoruz. Çünkü kendi gücümüzün farkında değiliz. Örgütsüz, dağınık ve parça parçayız. Üstelik bu durumumuz işverenin yeni oyunlarıyla pekiştirilmeye çalışılıyor. Çünkü onlar birleşen kolların neler yapabileceğini çok iyi biliyorlar. Sınıf çıkarları gereği tatlı karlarını koruma kaygısıyla hareket ediyorlar.

Bugüne kadar yılda bir kez uygulanan ücret artışı, bu yıl işverenin yeni oyunlarıyla değiştirildi. İşveren temsilcisi işçilerle yaptığı bir toplantıda bundan böyle yılda iki kez ücret artışı yapılacağını belirtti. İşverenin çok yönlü hesapları olduğuna işaret eden bu yeni duruma işçilerden bir tepki gelmedi. Hatta kendi açılarından yararlı olabileceğini bile düşünüyorlardı. Oysa öyle mi? Yılın başında yapılan "zam"ı ikiye bölerek iki kez yapmak! Türkiye'de enflasyonun hızlı yükselişi düşünüldüğünde, yapılan zam hiçbir şey ifade etmeyecektir. Üstelik işveren görünüşte üstün konumdadır. Yılda iki kez yapılacak bu sözde zammın işçilerin yararına olduğunu göstermeye çalışarak gerçek saldırıları gizlemeye çalışmaktadır. Böylece her 5-6 ayda bir işçiler arasında gerginlikler tekrar yaşanacak, birbirlerine olan güvensizlikleri ve dağınıklıkları körüklenecektir.

1 Ocak '95'te uygulamaya sokulan ücret artışı bu durumu doğrulamıştır. %20-60 arasında değişen zamlar yapılmıştır. İşveren farklı oranlarda artışı gündeme getirerek işçiler arasında rekabet ve güvensizliği derinleştirmeye çalışmaktadır. Özellikle eski işçilerin zam oranını yüksek tutmaya özen göstermiştir. Eski işçilere ayrıcalık tanıdığı ya da onları düşündüğü için değil, olası bir hareketliliğin önüne geçmek için bu yola başvurmuştur.

Çok geçmeden işveren yeni saldırı planını ortaya koydu. Eski işçilerin maaşları daha önce bordrolarda tam gösteriliyordu. Bundan böyle yeni işçiler gibi onlarınki de asgari ücret üzerinden gösterilecek, zamlar bordroya yansımayacaktı. Bu son saldırı 3 Şubat'ta yapılan bir toplantı ile açıklandı. Bir kaç işçinin bu duruma gösterdiği tepki, zayıflığı nedeniyle rahatlıkla dizginlenebildi. Toplantıyı demagojik bir konuşmayla bitiren müdür, işçilerin kendisine güvenmesi gerektiğini, her zaman onların yanında olduğunu söylüyordu. Sonuçta işçileri ikna ettikleri düşüncesiyle toplantıyı bitirdiler. Durumdan büyük bir hoşnutsuzluk duyan işçiler, 6 Şubat'ta bu sorunu kendi aralarında tartıştılar ve işverenle görüşme talebinde bulundular. Buna karşılık işveren "ya bu şekilde kabul edersiniz, ya da verilen zammı yarı yarıya indiririm" tehditi savurarak görüşmeyi reddetti. Bunun üzerine bazı işçiler imza toplayarak çıkışlarını istediler. İşveren cephesi bu durumu önümüzdeki ay düzelteceğini söylüyor. Yalnızca bir oyalama taktiği!

Üç-beş işçinin imza toplayarak çıkışlarını istemesi ya da işverenle görüşmenin gerçekleşmesi, Ten kapitalistine geri adım attırmaya yetemeyecektir. Çözüm kendi gücümüze güvenip onlara karşı örgütlü bir mücadeleyi yükseltmektir. Onlar sürekli olarak aramıza güvensizlik ve rekabeti tohumları ekmeye çalışıyorlar. Bu oyunlarını boşa çıkartmalı, bizimle aynı koşullarda çalışan ve aynı baskı ve sömürüye maruz kalan işçi arkadaşlarımıza güvenmeliyiz. İşçilerin çıkarlarının ortak olduğu, örgütlü bir mücadelenin önemi bu son gelişmelerle bir kez daha görülmüştür. Öyleyse, aramızdaki her türlü yapay ayrımı (eski-yeni işçi, Alevi-Sunni, Türk-Kürt vb.) aşalım ve kendi işverenimizden başlayarak, sermaye sınıfına karşı işçi sınıfının bir parçası olarak mücadeledeki yerimizi alalım. Unutmayalım ki, insanca, onurluca yaşamının tek koşulu örgütlenmek ve bize dayatılan köleliğe karşı mücadele etmektir.

Ekimci bir tekstil işçisi

Marksist-leninist ideolojiyle donanmış iradenin aşamayacağı engel yoktur!

Türkiye devriminin sorunlarını marksist-leninist bakışaçısıyla tahlil etmek, bu sorunların çözücü potansiyel güçlerini açığa çıkartmak, yaratmak ve örgütlemek Türkiyeli komünistlerin temel görevleridir. Dünya devrimine, uluslararası devrimci süreçlere karşı sorumlulukların yerine getirilmesi, Türkiye'nin devrimci olanaklarının dünya devriminin bir ilk basamağı olarak değerlendirilebilmesine bağlıdır. Burjuvazinin dünya ölçeğinde egemenliğini ilan ettiği günümüzde, genişleyen devrimci olanakları markist-leninist bir bakışaçısıyla değerlendirebilmek, devrimci güçler üzerindeki karamsarlığı iyimserliğe ve inanca dönüştürebilmek bakımından büyük bir önem taşımaktadır. Türkiye kapitalizmi bu bakımdan komünistlere çok zengin olanaklar sunmaktadır. Türkiye'nin son 30 yılına sığan devrimci yükselişler ve bunun ancak karşı-devrim tarafından geçici olarak bastırılabilmesi bunu kanıtlamaktadır.

Türkiye'nin devrimci olanaklarını güce dönüştürebilmenin önkoşulu marksist-leninist bir ideolojik-teorik temele sahip olabilmektir. EKİM bu alandaki görev ve sorumluluklarını çok geniş bir çerçevede tanımlamıştır. Türkiye devriminin sorunlarını dünya devriminin sorunlarıyla bağlantılı ele almış, tarihsel deneyimlere bu çerçevede yaklaşmıştır. Önüne koyduğu görevler ile bu görevleri yerine getirme kapasitesi arasındaki mesafeyi çelişki olarak değerlendirenler, EKİM'e "kuşku" ile bakmışlardır. EKİM'in kendi içinde bile, bu görevlerin altında ezilerek "kolay" çözümler arama eğilimi çıkabilmiştir. Bu nedenle, sorunların ve görevlerin marksist-leninist ideoloji temelinde kavranması devrim mücadelesinde çok kritik bir noktadır. Sosyalizmin mücadele tarihi bu yönüyle uyarıcı örneklerle doludur.

Rusya'da sosyalist inşa süreci başlarında iktisadi ve kültürel gerilik, emperyalist kuşatma, işçi sınıfının nitel ve nicel zayıflığı gibi sorunlar karşısında bile komünistler, büyük bir inançla davanın gereklerini yerine getirmişlerdir. Fakat II. Enternasyonal'in ihanetinin dünya komünist güçleri üzerinde yarattığı tahribat, bu ülkelerdeki devrimci yükselişlerin kesintiye uğraması, sosyalist inşa sürecini enternasyonalist destekten yoksun bırakmıştır. Teorik olarak örgörülmeyen koşullara rağmen, komünistler tek başlarına sosyalist inşa sürecinin sorunlarını omuzlama iradesi göstermişler ve çok büyük mesafeler katetmişlerdir. Fakat dünya devrim süreçlerindeki geçici kesintinin marksist-leninist bir bakışla ele alınamaması, dünya devrimine duyulan inancı törpülemeye başlamış ve marksist-leninist ilkelerdeki ısrar zayıflamıştır. Komintern'in kapatılması ve "barış içinde birada yaşama"nın teori düzeyine çıkarılması, dünya devrimine duyulan inancın yitirilmesinin ürünleridir. Nitekim emperyalist-kapitalist restorasyonla noktalanan süreç, marksist-leninist ilkelerden uzaklaşmanın faturasının ne denli ağır olduğunu göstermiştir Bütün olumsuz göstergelere rağmen, dünya devriminin potansiyel olanakları marksist-leninist bir bakış açısıyla ele alınabilseydi, sosyalist inşa süreci çok farklı yaşanabilirdi.

Aynı hataları tekrarlamamak için, yaşanan güçlükler ne olursa olsun, marksist-leninist ilkelerde ısrar büyük bir önem taşımaktadır. Bu ısrar yolu düzleyecek, engelleri azaltacak ve gelecek komünist kuşakların işini kolaylaştıracaktır. Marksist-leninist ilkelerde ısrar gösterecek bir soluğa ve kararlılığa sahip olmayanlar, yalnızca ortaya atılan iddianın heyecanına kapılanlar, zamanla yorgun düşecek, omuzlarımızda ağırlıklara dönüşeceklerdir. İnsanlığın özgürce gelişmesinin önündeki tüm engelleri yıkma iddia ve kararlılığında olan komünistler, bu tür ağırlıklardan zamanında arınmasını başaracaklardır. Geçici yol arkadaşları, yürüyebildikleri yere kadar devrim davasına hizmet etmiş olacaklardır.

"Marksist-leninist ideolojiyle donanmış iradenin aşamayacağı engel yoktur!" şiarı, devrim yürüyüşünde karşılaşılan sorunların ve güçlüklerin çözücü anahtarıdır. Marksist-leninist

ideolojinin kavranması çabası, karşılaştığımız sorunları çözme kapasitemizi artıracaktır. Devrimci güçler marksist-leninist ideolojiyle bütünleşebildikleri oranda sorunların altında ezilmeyecekler, zafere ulaşacakları inancını yitirmeyeceklerdir. İşte EKİM, başından itibaren, marksist-leninist ideolojiyi, sorunları kavrama, tahlil etme ve çözme doğrultusunda kullanma çabası içinde olmuş, bu noktada önemli mesafeler katetmiştir.

EKİM, Türkiye işçi sınıfının Türkiye devriminde oynayacağı öncü role bağlı olarak, işçi sınıfı ile marksist ideolojinin bütünleşmesinin örgütsel bir ifadesi olan marksist-leninist sınıf partisinin inşasını, daha en başından, komünistlerin en temel ve en acil görevi olarak ilan etmiştir. Türkiye toprağının taşıdığı nesnel devrimci olanakların giderek olgunlaşması, işçi sınıfının taşıdığı devrimci potansiyelin açığa çıkmaya başlaması bu görevin aciliyetini artırmaktadır. İşçi sınıfının düzene karşı duyduğu hoşnutsuzluğa, biriken tepkisine ve öfkesine devrimci mücadele kanalları açılamazsa, önderlik arayışına yanıt verilemezse, devrimci enerji heba olup gidecektir.

Türkiye kapitalizminin yapısal krizi, geçici bir süre için de olsa, "rahatlama" olanağına sahip görünmüyor. Önümüzdeki süreçte sermaye düzeninin, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da katmerleştirmek, bunun için de her türlü toplumsal muhalefeti bastırmaya çalışmaktan başka seçeneği yoktur. Sınıf mücadelesinin giderek keskinleştiği bu koşullarda işçi sınıfının marksist-leninist öncüsüyle hala buluşamamış olması, burjuvazinin en büyük avantajıdır. Bu buluşma önümüzdeki süreçte gerçekleştirilemezse, yenilgi kaçınılmazdır. Böylesi bir yenilginin sorumluluğu ise Türkiyeli komünistlerin omuzlarında olacaktır.

İşçi sınıfının devrimci potansiyeli açığa çıkarılabildiği, marksist-leninist ideolojiyle buluşturulabildiği oranda Türkiye kapitalizminin sonu yakınlaşacaktır. Komünistlerin görev ve sorumluluklarını bu çerçevede kavramalarının, tüm enerjilerini bu doğrultuda yoğunlaştırma ve seferber etmelerinin tayin edici bir önemi vardır.

Komünistlerin önlerindeki engelleri aşma, sorunlarını çözme kapasitelerinin artması, marksist-leninist ideolojinin maddi temeli olan işçi sınıfı içinde kendilerini üretebilmelerine bağlıdır. İşçi sınıfı dışında marksist-leninist ideolojiyi maddi bir güce dönüştürmeyi beklemek en hafifinden bir küçük-burjuva ütopyasıdır. Türkiyeli komünistler marksist-leninist ideoloji ile işçi sınıfının tarihsel buluşmasını gerçekleştirmek zorundadırlar.

Görev ve sorumluluklarını bu çerçevede ele alan bölge örgütümüz, hareketimizin '95 yılını atılımlar ve parti yılı ilan etmesini coşku ile selamlamaktadır. Bu görevi layıkıyla omuzlayabilmek için, dünden daha büyük bir devrimci kararlılık ve çabayla marksist-leninist ideolojiyle bütünleşecek ve devrimci bir sınıf çalışması içinde sorunları çözme, engelleri aşma yeteneklerini geliştireceklerdir.

Şiarımız; **"Marksist-leninist ideolojiyle donanmış iradenin aşamayacağı engel yoktur"!**

En acil görev proletarya partisidir!

En büyük görev, en büyük çıkar proletarya devrimidir!

Tek sorumluluk dünya devrimi için Türkiye devrimine karşıdır!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Proletarya enternasyonalizmi!

Gebze Bölge Örgütü

EKİM
I. Genel Konferansı

Değerlendirme ve Kararlar

EKSEN Yayıncılık

İsabetli bir müdahale ve sonuçları

Dağıtıma çıkacak yoldaşlar olarak, dağıtım yapacağımız fabrikada bir ön keşif yaptık. Fabrikanın coğrafi konumu, kaç tane bekçi olduğu, silahlı olup olmadıkları, müdahale etmlerinin mümkün olup olmadığı, servislerin saat kaçta kalktığı ve hangi servisin hangi semte gittiği vb. konusunda ayrıntılı bilgiler edindik. Gerek koruma tedbirlerimiz, gerekse de olası bir düşman müdahalesinde hangi yöne gidebileceğimiz açısından önem taşıyordu bu bilgiler. En kötü ihtimalleri hesaba katarak, tüm önlemlerimizi eylemden en asgari kayıpla çıkabileceğimiz biçimde aldık. Bu arada, eyleme katılacak yoldaşlarla (özellikle deneyimsiz yoldaşlarla) olası bir düşman saldırısıyla tutsak düştüğümüz koşullarda nasıl davranılması gerektiği konusunda ayrıntılı bir biçimde konuştuk. Düşmana adeta meydan okuyan bir ruh hali egemendi yoldaşlara.

Eylemin nasıl gerçekleştirileceğini belirledikten sonra, yoldaşlarımızın fabrika özeline yönelik olarak kaleme aldıkları bildirilerle birlikte eylem alanına gittik. Fabrikadan çıkan işçiler servislere bindiler. Burada 80 adet Merkez Yayın Organı ile fabrikanın sorunlarını işleyen 160 adet bildirinin bir kısmını üç serviste dağıttık. Kalanını iki grup halinde bineceğimiz iki ayrı servise ayırdık. Servisler hareket etti. Bizim bidiğimiz serviste 43 işçi vardı. Bir yoldaş gazete ve bildirileri dağıtırken, gözcü yoldaş da işçilerle sohbet etmeye başlamıştı. İşçilerden biri, "ben EKİM'i biliyorum, televizyondan duymuştum" diyerek gazete içindeki bildiriyi aldı ve yanındaki arkadaşına dönerek, "bak bizim fabrikadan sözediyor, bizim için hazırlanmış" dedi. Bu arada dağıtım bitmiş, gözcü arkadaş konuşmasına başlamıştı. Fabrikadaki özgül sorunlarından, yaşanan son saldırılarının nedenleri ve mantığından, sınıf hareketinin genel sorunlarından, sermayenin sınıfa dönük topyekün saldırısından vb. sözeden ajitatif bir konuşma yaptı. Düzenin bu insanlık dışı saldırı ve uygulamalarına karşı koymanın tek yolunun örgütlenmekten ve sermaye düzenine karşı mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini anlattı. 15 kadar işçi arka koltukta oturan yoldaşın başına toplanırken, diğerleri de koltuklarından geriye dönmüş konuşan yoldaşı dinliyorlardı.

İşçilerden bir tanesi, "çok doğru söylüyorsunuz, ama (işçileri eliyle işaret ederek) bunlara güvenilmez ki, kiminle örgütlenip direneceksin?" dedi. 5-6 kadar işçi de bu söylenenleri onaylayarak, "bunlar sürü gibidir" diye yakındılar. Bunun üzerine yoldaş bu bakışa da saldıran uzun bir konuşma yaptı: "Hayır arkadaşlar, doğru değil! Sizin arkadaşlarınıza sürü diyerek güvensizlik ilan etmeye hakkınız yok. Bakın, hepiniz aynı şeyleri söylüyorsunuz. Demek ki, hepiniz aynı şekilde bir başkasından bekliyorsunuz. Bu doğru değil, öncelikle kendinize güvenmelisiniz. En geri arkadaşlarınıza dahi her fırsatta zaman ayırarak, onlarla konuşmalı ve ikna etmelisiniz. Belki fabrikada çalışan üçyüz kişiyi örgütleyemeyebilirsiniz, ama kenetlenmiş 20 kişi bile direnişi başlatarak genelin katılımını sağlayabilir. Cemtaş'a bakın. Direniş on kişinin işten atılmasıyla başladı, ama 250 kişiyi birbirine kenetlenmiş bir güç haline getirdi. İşverenin silahlı saldırısına, asker ve polisin azgınca saldırısına, gözaltı ve işkencelere rağmen 'ya hepimiz, ya hiçbirimiz!' dediler. İhaneti, kaypaklığı, bireysel çıkarları reddettiler. Yaptılar da ne oldu diyebilirsiniz? Evet, belki yenildiler; ama dayatılan onursuzluğa ve köleliğe karşı dövüşerek yenildiler. Yenilirken bile geriye olumlu bir miras bıraktılar. Peki bugün size dayatılan nedir? Gülünç ve eşitsiz zam! Üstelik bugüne kadar aldığınız ücretler bordrolara olduğu gibi yazılırken, bundan böyle asgari ücret üzerinden yansıyacak. Sizler arasında rekabet yaratarak birbirinize güvensizliğinizi geliştirmek istiyorlar. Sonra da tek tek odalara çağırarak uysal köleler gibi davranmanız için nasihat verecekler.

"12 saat çalışıyorsunuz. Aldığınız ücret 5 milyonu geçiyor mu? Hayır! Ama enflasyon %156'lara çıktı. Bakın, en doğal ihtiyacınız olan tuvalet ihtiyacı dahi şeflerin iznine

bağlanmış durumda." Bu esnada bir işçi "iki gün tuvaleti kapattılar, tepkilerin yükselmesi üzerine açmak zorunda kaldılar" dedi. Yoldaş, "İşte görüyorsunuz arkadaşlar; sizlere tuvaleti dahi yasaklayanlar, açlığı ve sefaleti reva görenler, sizleri köleliğe mahkum etmek isteyenler karşısında hala korkuyorsunuz ve birbirinize güvenmiyorsunuz. Bunu anlamak mümkün değil. Açlık ve sefalet içinde yaşıyorsunuz ve giderek daha fazla köleleştirliyorsunuz. İşveren size aybaşma kadar süre tanımış ve dayatıyor; ya koşullarımı kabul edeceksiniz ya da işten atılacaksınız, diyor. Yani o bir parça ekmeğiniz de elinizden alınacak. Sizi bununla tehdit ediyor. Peki, siz sessiz ve suskun kalarak ekmeğinizi koruyabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

İşçilerden biri, "çok güzel konuşuyorsunuz da, nasıl örgütlenebiliriz, bu konuda bir şey bilmiyoruz" dedi. Yoldaş, bu bildirileri tüm arkadaşlarınıza ulaştırın. Herkes çalıştığı bölümdeki arkadaşlarıyla konuşsun. Sorunlarınızı tüm arkadaşlarınızla tartışın. En duyarlı ve devrimci işçilerden oluşan bir direniş komitesi ve sendika örgütleme komitesi oluşturun. Biz komünistler sizinle hem fabrikanın içinde hem de dışarıda ilişkileri sürdürmek istiyoruz. Bu konuda size gereken yardımı ve desteği sunacağız. Ayrıca örgütlü birliğiniz yalnızca fabrikadaki kendi sorunlarınızla sınırlı bir temelde olmamalıdır. Çevre fabrikalara yayılmalıdır. İşten atılsanız bile bu örgütlülüğünüz sürmelidir. Çünkü bizler işçiyiz; bu düzende emek gücümüzü satarak yaşamaktan başka bir imkanımız yok. Ve bu sermaye düzeni varolduğu sürece, yaşamın her alanında bu baskı ve sömürü ile yüzyüze olacağız. İnsanca yaşamanın tek yolu bu ücretli kölelik düzenini yerle bir etmekten geçiyor. Bu ise sosyalizmi demektir. Bu uğurda mücadele edebilmek için kendi illegal ihtilalci sınıf partimizi yaratmak zorundayız."

Söz alan bir işçi; "Siz fabrikada çalışmıyorsunuz, ama bütün sorunlarımızı bizden daha iyi biliyorsunuz" diyerek şaşkınlığını dile getirdi: "Çünkü biz komünistiz, yaşamın her alanında sizlerle beraberiz ve içiçeyiz. Yaşamımızı işçi sınıfının kurtuluşu davasına adamışız. Kurtuluşun sosyalizmde olduğuna inanıyoruz." diyerek yanıtladık bu soruyu.

25-30 dakika süren bu küçük toplantıya öylesine dalmışız ki, işçiler inmeleri gereken durakları geçmişlerdi bile. Bir baktık son duraktayız. Bu arada 5-6 işçi bizimle ilişkilerini sürdürmek istediklerini söylediler. Onlarla ilişkilerimizi nasıl sürdüreceğimizi kararlaştırdık ve işçilerin güven dolu bakışlarıyla ayrıldık.

Ekimci işçiler

Dağıtım sürecindeki gözlemlerimiz

Bu kısa süre içinde işçilerde varolan iki eğilim tespit ettik. Herkes mevcut durumdan/düzenden hoşnutsuz, herkes birşeyler yapmak istiyor. Ama geliştirilen güvensizlik ortamı belli bir umutsuzluğa yolaçmış bulunuyor. Ancak, güven veren kısa bir konuşma bile, onlar arasında bir kaynaşma ortamı yaratabiliyor. Yaptığımız konuşma serviste işçiler arasında bir tartışma ve yakınlaşma yarattığı gibi, bildirilerimizi fabrikaya götürerek diğer arkadaşlarına okuttuklar, bu vesileyle de bir hareketlenmenin doğduğu bilgisini almış bulunuyoruz. İşçilerin bize gösterdikleri ilgide, onların özgül sorunlarımızı tartışmamızın ve perspektif sunmamızın çok önemli bir payı var. Adeta kendilerine öncülük yapabilecek bir kurtarıcı gibi karşıladılar bizi. Sık sık kendilerine yardım etmemizi isterlerken, öte yandan da bizim çok dikkatli davranmamız gerektiğini, bize birşey olursa çok üzüleceklerini dile getiriyorlardı.

Buradaki potansiyelin ne ölçüde bir örgütlü güce dönüştürelebileceğini bizim pratik beceremiz belirleyecektir. En kötü olasılıkla, anlamlı bir sonuç elde etmeyi başaramasak bile, hem bu deneyimin kendisi bize çok şey öğretmiştir ve hem de işçiler üzerinde çok olumlu bir etki yaratmıştır. Özellikle de dağıtıma katılan yoldaşlar üzerindeki olumlu etkisi açıkça gözlenmektedir.

Bu tür bir çalışma tarzı yeni dönemde yaygınlaştırılmalıdır. Sınıfla bütünleşmenin yolu isabetli bir politika ve zamanında müdahale ile açılacaktır. Bizim hedefimiz sadece gelişen bir eyleme müdahale etmek değildir/ olmamalıdır. İşçilerin içten içe biriken hoşnutsuzluğunu ve tepkisini örgütleyerek onları direnişlere yöneltebilmektir. Bu ise, çok yönlü, ısrarlı, militan ve süreklileşmiş bir faaliyetle mümkündür.

Bir kıvılcım güçlü bir ateşe dönüşebilir

Sermaye sınıfı her geçen gün sömürüsünü daha da katmerleştirerek bir yandan kar payını artırırken öte yandan da kölelik zincirlerini biraz daha sıkıyor. Örgütsüzlüğümüzden ve dağınıklığımızdan aldıkları güçle, bizlere birer basit metalar gibi yaklaştıkları gibi fabrika dışındaki yaşamımıza da hükmediyorlar Örneğin izin istediğimizde ya da mesaiye kalamayacağımızı söylediğimizde, "ne işiniz var, sizin tek işiniz fabrikadadır" diyebiliyorlar. Çünkü bizler onların gözünde makinaların birer parçalarıyız. Verilen işi zamanında yapmak zorunda olan, soru sormayan, hakkını aramayan, tüm benliğiyle onlara itaat etmek zorunda olan birer robot... Çünkü onların sömürü çarkları, suskun, örgütsüz ve adeta robotlaştırılmış bir işçi sınıfının emek gücü ile dönebilmektedir. Eğer bugün sermaye 5 Nisan paketinin üzerinden daha bir yıl geçmeden bir yenisini uygulamaya cesaret edebiliyorsa, tensikatlar ve özelleştirmeler ile bir milyona yakın işçiyi gözünü kırpmadan sokağa atabiliyorsa, sıfır sözleşme ve sendikasızlaştırmayı dayatabiliyorsa, bunun nedeni, bizim öz sınıf örgütlülüğümüzden yoksunluğumuz, itaatkar köleler gibi sessiz kalışımızdır.

Kuşkusuz, "böyle gelmiş, böyle gidecek" türünden olumsuz bir düşünceye kapılmak için bir neden yok. Bugün sınıf hareketi içten içe kaynayan bir kazandır. Sarsıcı bir patlayış güçlü bir önderlik müdahalesiyle mümkündür.

Bunun canlı bir örneğini fabrikamızda yaşıyoruz. İşverenin düşük zam, bordroları asgari ücret üzerinden göstermesi, "canı isteyen çalışır" dayatmaları ve ağır çalışma koşullarına karşı bütün işçilerde derinden derine bir hoşnutsuzluk ve öfke vardı. Ancak işçiler arasındaki güvensizlik, örgütsüzlük ve dağınıklık nedeniyle bir türlü ortak bir tepki gösterilemiyordu. Ya bireysel tepkilere ya da tek tek şeflerin odasına giderek dert yanmalara başvuruluyordu. Öyle ki işçiler şefleri hakkında konuşamayacak, tepkilerini dile getiremeyecek kadar birbirlerine güvensizdiler.

Tam da böyle bir dönemde, Ekimci tekstil işçileri imzalı bildiri ve EKİM gazetesinin servislerde dağıtılması ve işçilere yönelik konuşmalar yapılması, bir anda fabrikanın havasını değiştirdi. Bildiri fabrikanın sorularını, işverenin yeni saldırılarını ele alıyor, işçileri örgütlenmeye çağırarak perspektif sunuyordu. Birbirine güvenmeyen bu işçiler bildirileri alarak fabrikaya getirmiş, almayanlara gizli gizli veriyor ve doğruluğu üzerinde tartışıyorlardı. Bu etkilenmeyi gören işveren ve şefler sağa sola koşturup kimin yaptığını öğrenmeye çalışıyorlardı. *"Bunlar teröristlerdir, sizi kandırıyorlar, bölücüdürlerdir"* diyen bir şefe bir kaç işçinin yanıtı: *"Hayır, bunlar ne teröristtir, ne de bölücüdüler. Biz bildirilerini okuduk. Bizim hakkımızı, bizim çıkarlarımızı savunuyorlar. Bizim düşünmediğimiz doğruları yazmışlar"*, biçimde oldu. Şeflerden biri ise, işçileri toplayarak sözde teşhir etmek için bildiriyi okudu. Bunun üzerine işçiler; "Zaten biz de arıyor, bulamıyorduk; sayenizde okumuş olduk" diye şefle alay ettiler. Gelişen dayanışma işvereni ürkütürken, işçilerde de kendine güven, arkadaşlarına güven ve örgütlenme bilinci gelişiyor. Kimi işçiler "artık Ten'de bir umut ışığı doğdu" diyerek bir önderliğe duydukları özlemi dile getiriyorlar.

Ufak bir kıvılcım fabrikamızda yıllardır süren suskunluğu bozdu. Sessiz kalmanın kurtuluş olmadığı, örgütlenmek gerektiği bilinci gelişmeye başlıyor. Düne kadar tuvalete gitmek için şeften izin istemeye cesaret edemeyen işçiler, bugün aynı şefler karşısında bildiriyi ve onu dağıtan komünistleri savunabiliyor.

Biz Ten işçileri için bir ışık doğmuştur. Görevimiz bu ışığı bir rehber olarak kullanabilmektir. İşveren ve şefleri bundan böyle gelişmeleri daha dikkatli izleyeceklerdir. Ortak sorunlarımız etrafında kenetlenerek onlara karşı örgütlü birliğimizi geliştirmeliyiz. "Ya hepimiz, ya hiçbirimiz" parolamız olmalı.

Ancak yalnızca kendi dar ekonomik sorunlarımız etrafında örgütlenmek yeterli değildir. Özelleştirmeler, tensikatlar, baskı, zulüm, işkence, kardeş Kürt halkına karşı uygulanan soykırım vb. ifadesini bulan topyekün bir saldırıya karşı karşıyayız. Bu saldırılara karşı örgütlenmeli, sermaye sınıfına karşı işçi sınıfı, kapitalizme karşı sosyalizm hedefiyle, sınıf kimliğimize yakışır bir biçimde mücadeledeki yerimizi almalıyız.

Bizleri kölelik zincirlerinden kurtararak iktidara taşıyacak tek güç işçi sınıfının illegal ihtilalci partisidir. Kardeşliğin ve insanca yaşamının tek koşulu kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini yükseltmektir!

K. Özden/Tekstil işçisi

Ölümünün 77. yılında

(18 Mart 1919)

Sverdlov yoldaşın anısına...

LENİN

Yoldaşlar, bugün, bütün ülkelerin işçileri Paris Komünü'nün kahramanca doğuşunu ve acı sonunu anarken, Yakov Mihayloviç Sverdlov'u toprağa veriyoruz. Sverdlov yoldaş, devrimimiz boyunca ve devrimimizin kazandığı zaferlerde, proletarya devriminin temel ve en önemli özelliklerini herkesten daha eksiksiz ve tam olarak cisimleştirmeyi başarmıştır. Sverdlov yoldaşın proletarya devriminin bir önderi olmasında, bu başarısının payı, belki de onun devrim davasına olan sonsuz bağlılığından bile fazladır.

Yoldaşlar, sorunları yüzeysel bir biçimde değerlendirenlerin gözünde, devrimimizin çok sayıda düşmanının ya da bugün hala devrim ile onun düşmanları arasında bocalayanların gözünde, devrimimizin en çarpıcı özelliği, sömürülen ve emekçi halkın düşmanları karşısında acımasız ve kesin bir tutum takınmış olmasıdır. Hiç kuşku yok ki, bu olmadan, yani devrimci şiddet olmadan, proletarya zafere ulaşamazdı. Ama gene hiç kuşku yok ki, devrimci şiddet, devrimin sadece belirli aşamalarında, belirli ve özel koşullarda zorunlu ve meşru bir devrim silahıydı; oysa proletarya kitlelerinin örgütlenmesi, emekçi halkın örgütlenmesi, geçmişte de, bugün de bu devrimin çok daha derin ve sürekli bir özelliği ve onun zaferinin koşuludur. Devrimin en iyi itici gücünü, devrimin zaferinin en derin kaynağını oluşturan, işte milyonlarca emekçinin bu örgütlenmesidir. Ve işte, mücadele içinde, devrimimizin daha önceki devrimlerde hiç rastlanmamış olan somut özelliğini, yani kitleleri örgütlenmesini en iyi bir biçimde cisimleştiren önderleri, proletarya devriminin bu özelliği yaratmıştır. Her şeyden önce ve en başta bir örgütleyici olan Yakov Sverdlov'u yaratan da proletarya devriminin bu özelliğidir.

Yoldaşlar, biz Rus devrimcileri, özellikle devrimin zaman zaman sancılı ve son derece uzun hazırlık döneminin zorlu günlerinde en çok teori, ilke ve program ile pratik çalışmamız arasındaki uçurumun, özellikle de dolaysız eylemden kopuk teoriye batmanın acısını çektik.

Rusya'daki devrimci hareketin çok uzun yılları, kendilerini devrim davasına adadıkları halde, devrimci ülkülerini pratiğe dökme olanağı bulamayan şehitlerle doludur. Bu açıdan bakarsak, proletarya devrimi, devrimci mücadelenin o zamana kadar yalnız kalmış bu kahramanlarına, ilk kez, yeteneklerini ortaya koyabilecekleri gerçek bir zemin, gerçek bir temel, gerçek bir ortam, seslenebilecekleri gerçek bir kitle ve gerçek bir proletarya ordusu sağlamıştır. Gene bu açıdan bakıldığında, en parlak önderler, pratik ve etkileyici önderler olarak, Yakov Sverdlov'un haklı olarak elde ettiği ve koruduğu gibi olağanüstü önemde bir yer elde etmeyi başarmışlardır.

Proletarya devriminin bu önderinin hayatını inceleyecek olursak, onun eşsiz örgütleme yeteneğinin uzun mücadeleler içinde gelişmiş olduğunu görürüz. Proletarya devriminin bu önderinin bir çok dönemin sınavından geçmiş büyük bir devrimci olarak eşsiz yeteneklerinin herbirini devrimci faaliyetin en ağır koşullarında geliştirilmiş olduğunu görürüz. Sverdlov yoldaş, faaliyetinin daha ilk dönemlerinde, siyasi bilince henüz kavuşmuş bir delikanlıyken, kendini bütünüyle ve hiç duraksamadan devrime adamıştır. O dönemde, 20. yüzyılın hemen başlarında, Sverdlov yoldaş, bizim gözümüzde, ailesini ve burjuva toplumun bütün rahatlıklarını ve alışkanlıklarını terk etmiş, kendini her şeyiyle devrime adamış, yıllar boyu hapisten sürgüne, sürgünden hapise gönderilirken devrimcileri çelikleştiren bu nitelikleri durmadan geliştirmiş bir insan, en kusursuz bir profesyonel devrimci örneğiydi.

Ama bu profesyonel devrimci bir an bile kitlelerden kopmadı. Çarlık düzeni koşullarında, o günlerin bütün devrimcileri gibi esas olarak yeraltı çalışmasına, illegal faaliyete geçmek zorunda kaldığı halde, Sverdlov, 20. yüzyılın başlarında önceki devrimci aydınlar kuşağının yerini almaya başlayan öncü işçilerle her zaman el ele, omuz omuza yürümüştür.

Onlarca ve yüzlerce ileri işçinin faaliyete atılması ve devrimci mücadele içinde çelikten bir sağlamlık kazanması işte bu döneme rastlar; bu devrimci sağlamlık olmadan, kitlelerle en sıkı bağlar olmadan Rusya'da proletarya devrimi asla gerçekleşemezdi. Her zaman mücadele içinde olan, kit-

lelerden bir an bile kopmayan, Rusya'dan hiç ayrılmayan, her zaman en iyi işçilerle birlikte çalışan ve baskıların devrimcileri hayattan kopuk kalmaya zorladığı günlerde sadece işçilerin sevilen bir önderi, sadece pratik çalışmayı en iyi bilen bir önder olmayı değil, aynı zamanda ileri proleterlerin bir örgütleyicisi olmayı da bilen bu insanın niteliklerini en iyi ortaya koyan dönem, özellikle bu uzun illegal çalışma dönemidir. Bazıları, genellikle de hasımlarımız ve yalpalama gösterenler, kendisini bütünüyle illegal faaliyete vermenin, profesyonel devrimcinin bu özel niteliğinin onu kitlelerden koparacağı kanısındaydılar. Oysa Yakov Sverdlov'un devrimci faaliyeti, bu kanının ne kadar yanlış olduğunu ve tersine, bir çok hapishane görmüş, Sibirya'nın en ücra köşelerine sürgün gönderilmiş insanların hayatını belirleyen devrim davasına bu sonusuz bağlılığın böyle önderler yetiştirdiğini, proletaryamızın çiçeklerini yetiştirdiğini kanıtlamıştır. Devrim davasına duyulan bu bağlılık, insan tanıma ve örgütleme yetenekleriyle birleştiğinde büyük örgütleyiciler yaratmıştır. Hiç kimsenin Yakov Sverdlov kadar eksiksiz bir biçimde cisimleştiremediği ve gerçekleştiremediği illegal çevreler, devrimci yeraltı çalışması ve illegal Parti: İşte onu yetiştiren pratik okul buydu; onu ilk sosyalist Sovyet Cumhuriyeti'nin önde gelen şahsiyeti, geniş proletarya yığınlarının ilk örgütleyicisi durumuna yükseltebilecek biricik okul buydu.

Yoldaşlar, benim gibi Sverdlov yoldaşla günler boyu birlikte çalışma fırsatı elde eden herkes, bugüne kadar gurur duyduğumuz, haklı olarak gurur duyduğumuz her şeyi bize verenin, onun olağanüstü örgütleme yeteneği olduğunu en açık bir şekilde görmüştür. Yakov Sverdlov, bizim örgütlü proletarya kitlelerine layık bir proletarya devriminin ihtiyaçlarına cevap veren, uyumlu, verimli ve gerçekten örgütlü faaliyetler yürütmemizi mümkün kıldı. Bu uyumlu ve örgütlü faaliyetler olmasaydı, tek bir başarı elde edemez, karşılaştığımız sayısız güçlüklerin hiçbirinin üstesinden gelemez, geçmişte geçirdiğimiz ve bugün geçirmekte olduğumuz çetin sınavlardan hiçbirine dayanamazdık.

Devrim denilen fırtınalı mücadele içinde, her devrimcinin kendi nöbet yerinde, küçük de olsa her grubun çalışmasının tartışmalara boğulduğu bir sırada, mücadele içinde kazanılmış yüksek ahlaki saygınlığın tartışmasız kabul edilen ve gücünü hiç şüphesiz soyut bir ahlaktan değil de devrimci savaşçının ahlakından, devrimci kitlelerin ahlakından alan bir saygınlığın çok büyük önemi vardır.

Bir yılı aşkın bir zamandır dar bir sağlam devrimciler çevresinin karşısına dikilen büyük güçlüklerin üstesinden gelebilmiş olmamızı, önder grupların en çetin sorunları böylesine kararlılıkla, böylesine çabuk ve böylesine elbirliğiyle çözebilmiş olmasını, Yakov Mihayloviç gibi son derece yetenekli bir örgütleyicinin onlar arasında önde gelen bir yeri olmasına borçluyuz. Proletarya hareketinin önder militanlarını hayret verecek kadar tanımayı bir tek o başardı; burada ancak çok kısa olarak sözünü edebileceğim uzun mücadele yılları boyunca, bir uygulayıcının harikulade sezgisini, bir örgütleyicinin olağanüstü yeteneğini ve asla tartışılmaz bir saygınlığı kendinde toplamayı bir tek o başardı. Bütün bunlar sayesinde, Bütün Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin ancak bir grup insanın üstesinden gelebileceği en önemli çalışmalarını o tek başına omuzlamasını bildi. O öyle bir mertebeye ulaşmıştı ki, örgütlenmeye ilgili son derece büyük ve önemli bir çok pratik sorunun toplantılara, resmi oylamalara gerek kalmadan tartışmasız ve kesin olarak çözülmesi için onun bir tek sözü yeterliydi. Ve herkes, bu sorunların derin bir pratik bilgi ve örgütleme sezgisi temelinde çözülmüş olduğuna ve dolayısıyla bu çözümün sadece yüzlerce ve binlerce ileri işçi tarafından değil, aynı zamanda kitleler tarafından da nihai çözüm olarak benimseneceğine yürekten inanırdı.

Tarih, büyük devrimlerin mücadele içinde büyük adamlar yarattığını ve daha önce imkansız sayılan yetenekleri doğurduğunu çok önceleri kanıtlamış bulunmaktadır. Ama illegal eğitim çevreleri ve yeraltı faaliyetleri okulunun, ağır baskılara uğrayan küçük bir Parti ve Turuhansk hapishanesi okulunun, tartışılmaz bir saygınlık kazanan böyle bir örgütleyiciyi; Sovyet devletini Rusya'nın dört bir yanında örgütleyen bu insanı; Sovyetleri yaratan ve Sovyet iktidarını, bugün dünyanın bütün halklarına ve ülkelerine doğru zorlu, acılı, kanlı, ama muzaffer bir şekilde yayılmakta olan bu iktidarı kuran Parti çalışmasının, eşsiz bilgisiyle, örgütleyicisi olan bu insanı yaratacağı kimin aklına gelirdi!

Böylesine olağanüstü bir örgütleme yeteneğini geliştirmiş olan bu insanın yeri hiçbir zaman doldurulamaz; tabii eğer yerini doldurmak derken, yerini bütün bu özelliklere sahip tek bir insanla, tek bir yoldaşla doldurmayı anlıyorsak. Yakov Sverdov'u yakından tanıyan ve onun çalışmalarını sürekli izlemiş bulunan bir kimse, onun bu anlamda yerinin doldurulamayacağından asla kuşku duymaz.

(Devamı s.20'de)

Avrupa'da mücadele eğilimi gelişiyor

Sendika bürokrasisi düzenin hizmetinde

Son dönemlerde Avrupa'nın bir çok ülkesinde emekçi kitleleri dikkate değer bir mücadele eğilimi ortaya koyuyorlar. İtalya'da Berlusconi hükümetinin yıkılmasına neden olan güçlü kitle hareketi bu eğilimin en somut örneği ve doruk noktası oldu. Avrupa'nın diğer ülkelerinden Fransa, Belçika, İspanya ve Portekiz'de de kesikli dalgalar halinde grevler gündeme geliyor, değişik mücadele biçimleri gelişiyor.

Burjuvazi her seferinde farklı taktiklere başvurarak gelişen bu eylem dalgasının önünü kesmeyi, kitlesel mücadele dinamiğini kırmayı ve taviz vermeden işin içinden sıyrılmayı başarıyor. İtalya'da Berlusconi hükümeti harcanarak kitle hareketinin önü kesilmiş, bazı ülkelerde bazı göstermelik zamlara "katlanılarak" emekçilerin öfkesi yatıştırılmış ya da sendikalarla pazarlık sürecindeki oyalama taktikleriyle eylem dinamiği kırılmıştır.

Kapitalist sistemin krizinin ağırlaştığı, emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların derinleştiği ve rekabetin açıkça dışa vurduğu bu sürecin faturası işçi sınıfı ve emekçi yığınlara ödettirilmeye çalışılıyor. Burjuvazi yükselen mücadele eğiliminin önüne geçmek, mücadeleyi güdükleştirip kırmak için çok değişik ayak oyunları ve manevralara başvuruyor, hedef şaşırtmak için emekçi/işsiz, yerli/yabancı ikilemini kitlelerin karşısına çıkarıyor, vb... Ancak gelişen mücadele dinamiğinin kırılmasında asıl rolü sendika bürokrasisi üstlenmiş bulunuyor.

Almanya'da İG Metal Sendikası'nın bürokrat şeflerinin grev öncesinde ve grev boyunca sergiledikleri tutum, Avrupa'daki sendika bürokrasisinin ortak tavrını yansıtmaktadır. Sendika bürokrasinin işçi düşmanı kimliğini ortaya koyması bakımından dikkate değer olan bu tutum üç ayrı aşamada kendini ortaya koymuştur.

İlk aşamada, tabanın tüm ısrar ve dayatmalarına rağmen, eylem kararı alınmamıştır. Mücadele eğilimini zayıflatmak için tüm enerjisini seferber eden sendika bürokrasisi, bir çok prosedüre başvurduktan sonra, sonuçta istemeyerek "evet" demek zorunda kalmıştır.

İkinci aşamada ise, bilinçli bir biçimde, sendikalaşma oranının daha düşük ve mücadele deneyimi ve eğilimi zayıf olan Bavyera havzası grevin başlatılma alanı olarak seçilmiştir. Örneğin Baden Würtenberg tercih edilmemiştir. Böylece Alman tekellerini çetin bir mücadele ile karşı karşıya bırakmamak konusunda büyük bir "hassiyet" göstermiştir sendika bürokrasisi.

Herşeye rağmen eylemin başlaması ve işçilerin güçlü bir mücadele azmi ortaya koymaları karşısında, bu kez hükümet ve işverenlerle birlikte eyleme son vermenin çarelerini aramaya koyulmuştur. Metal işçileri %6 oranında zam isterlerken, İG Metal bürokratları bu talebi işverenin istemleri doğrultusunda revizyondan geçirmiştir. Burjuvazi ile iki yıla yayılmış %4 oranındaki zam üzerinde anlaşmıştır. Ve böyle bir sonuç karşısında zafer çığlıkları atarak eyleme son verme çağrısı yapmıştır.

Bugün emperyalistler arası derinleşen rekabette bir başı Alman burjuvazisi çekmektedir. Derinleşen krizin kızıştırdığı bu rekabete son günlerde bir de mali kriz faktörü eklenmiştir. İşte burjuva düzeninin çıkarlarının sözkonusu olduğu bu koşullarda, İG Metal'in hain bürokratları, Alman burjuvazisini uluslararası rekabette zor durumda bırakmamak için ellerinden geleni yapmışlardır.

İG Metal şeflerinin Alman burjuvazisiyle pazarlık masasında anlaşarak emekçilerdeki mücadele eğilimini kırmasının sonuçları yalnızca Alman değil, tüm Batı Avrupa ülkelerinin emekçilerini yakından ilgilendirmekte, onların mücadelesine de darbe vurmaktadır.

Avrupa'nın her bakımdan ağırlık merkezini Almanya'nın oluşturduğu açıktır. Alman emekçilerinin alım gücü kıtanın diğer ülkelerinin emekçilerine göre daha yüksek ve sosyal haklar bakımından tüm budamalara rağmen daha ileri bir konumdadır. Bu nedenle Almanya'da mütevazi ekonomik talepler çerçevesinde de olsa, güçlü ve başarılı bir eylem, diğer Avrupa ülkeleri emekçilerine de cesaret verecek, mücadelelerine ivme kazandırabilecekti. Dolayısıyla İG Metal bürokratları, işbirlikçi ve uzlaşmacı hain tutumlarıyla yalnızca Alman tekellerinin değil, nesnel olarak Avrupa burjuvazisinin çıkarlarını da gözetmiş oldular.

Ancak burjuvazinin ve sendika bürokrasininin bütün oyunlarına rağmen Avrupa'da mü-

cadele dinamikleri sönmüş olmaktan uzaktır. Özellikle İtalya, İspanya ve Portekiz'de, son mali krizin yol açtığı devalüasyonlar, zaten zor durumda olan ve sık sık hoşnutsuzluklarını ortaya koyan emekçilerin alım gücünü iyice düşürdü. Bir yandan tekeller her geçen gün servetlerine servet katmakta, politikacılarla ortaklaşa vurgun üstüne vurgun vurmakta, rüşvet, hırsızlık ve dolandırıcılık sıradan olayları haline gelmektedir. Öte yandan ise işsizlik giderek tırmanmakta, emekçilerin alım gücü düşmekte, sosyal haklar budanmakta, Avrupa'nın göbeğinde geri ülkelerde rastlanan manzaralar yaşanmaktadır. Ekonomik kriz Avrupa'daki işçi sınıfına emeğin değerinin her geçen gün biraz daha budanmasından başka bir şey sunamamaktadır.

Bu koşullarda emekçi yığınların mücadeleye atılmak dışında bir seçenekleri yoktur. Ancak Avrupa işçi sınıfının devrimci bir önderlikten yoksunluğu burjuvaziye saldırılarında daha rahat davranma olanağı tanımakta, sendika bürokrasisi de bu konuda burjuvaziye elinden gelen yardımı sunmaktadır.

Örneğin Fransız sendikaları son günlerde Korsika adasında değişik sektörlerde çalışan işçi ve memurların yoğun olarak katıldıkları genel grev "uygulamaları" yapmaktadırlar. Eylem başarılı geçmiş ve adada yaşam felce uğramıştır. Ancak Korsika gibi yerlerde yapılan bu tür genel grevler hiçbir zaman Fransa'ya bir eylem itilimi kazandıramamıştır. Korsika'da geçmişte de bu tür eylemler gündeme gelmiş, Fransız burjuvazisini pek etkilemediği için taviz koparmaya yetmemiştir. Sendikalar burjuvaziye fazla zarar vermeyen platformlarda rahatlıkla biraraya gelebilmekte ve keskin tavırlar takınabilmektedir. Oysa bu aynı sendikaların tabanlarının talepleri ve çıkarları ortakken, aralarında herhangi bir ideolojik-politik farklılık sözkonusu değilken, eylem birliği doğrultusunda ortaklaşa hareket etmemeleri için hiçbir neden yok iken, CGT ve FAO gibi sendika konfederasyonları sürekli birbirlerinin kuyusunu kazmaya çalışırlar. Birisi eylem çağrısında bulunduğunda diğeri ya başka bir girişimde bulunur ya da hemen daha geri talepler doğrultusunda işverenle pazarlığa oturur.

Sonuç olarak Avrupa'da sendika bürokrasisi, emek cephesinin sermaye düzenine karşı mücadelesindeki en önemli engellerden biridir. Sermaye dünyası karşısında değil yeni kazanımlar elde etmek, varolanın savunulması doğrultusundaki bir mücadelenin bile eylem kırıcılığını yapmaktadırlar. Avrupadaki işçi sınıfı ve emekçi yığınları sendika bürokrasisinin işbirlikçi denetim ağını kırmadan burjuvaziye karşı kararlı ve etkili bir mücadele yürütemeyeceklerdir.

Sverdlov yoldaşın anısına...

(Baştarafı s.18'de)

Örgütlenme, insanların seçimi ve onların çeşitli kesimlerdeki sorumlu görevlere atanması konusunda Sverdlov yoldaşın tek başına gerçekleştirdiği çalışmayı, onun tek başına yönettiği büyük faaliyet dallarından her birine onun çizdiği yoldan gidecek bir grup insan atasak ancak gerçekleştirebiliriz.

Ama proletarya devriminin gücü, köklerinin derinde olmasında yatar. Biliriz ki, proletarya devrimi, mücadelede gözlerini kırpmadan hayatlarını feda edenlerin yerini dolduracak yeni insanlar yaratır. Bu insanlar, başlangıçta daha az tecrübeli, daha az bilgili ve daha az eğitilmiş olabilirler; ama kitlelerle sıkı bağları vardır ve aramızdan ayrılmış bulunan dahilerin yerini alacak, onların davasını sürdürecek, onların yolunu izleyecek ve onların başladığı işleri tamamlayacak yeni insan grupları yaratabilirler. Bu yüzden, Rusya'daki ve bütün dünyadaki proletarya devriminin, onlar olmadan milyonluk proletarya ordusunun zafere ulaşamayacağı pratik hayat bilgisine ve bireysel değilse bile kollektif örgütleme yeteneğine sahip gittikçe daha çok sayıda insanlardan, işçilerden ve geniş proleter ve emekçi köylü kesimlerinden gruplar yaratacağına olan inancımız tamdır.

Yakov Sverdlov yoldaşın anısı, sadece bir devrimcinin davaya bağlılığının ölümsüz bir simgesi ve pratik uyanıklığı, pratik ustalığı, kitlelerle sıkı bağı ve kitlelere önderlik etme yeteneğini birleştirmenin bir örneği olarak kalmayacak, aynı zamanda gittikçe çoğalan proletarya kitlelerinin onun örneğinden ilham alarak dünya komünist devriminin nihai zaferine doğru ilerleyeceğine dair edilmiş bir yemini olacaktır.

"Bütün Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin Olağanüstü Toplantısında Y.M. Sverdlov'un Anısına Söylev"

İsviçre: Kapitalizmin bir vitrini daha parçalandı

Daha düne kadar İsviçre zenginlik ve refah adası olarak anılırdı. Değişik ülkelerin burjuvazisi İsviçre'yi işçi sınıfına örnek gösterirdi: "İsviçreliler gibi uzun ve etkin çalışırsak bizim durumumuz da iyi olacak"! Bugün bu mit sona ermiş bulunuyor. İsviçre artık kapitalizmin vitrinliği görevini layıkıyla yerine getiremiyor.

Kapitalist devletin iflas etmemek için bir taraftan gelirlerini artırması, diğer taraftan ise harcamalarını kısması gerekiyor. Bu durum son tahlilde işçi sınıfına saldırı olarak yaşanıyor. Geçen yıl benzin ve tütünden alınan vergiler astronomik olarak yükseldi. Bu yıl ise KDV için aynı durum sözkonusu olacak. Toplanan verginin üçte biri dolaysız olarak devletin kasasına akacak. Hastalık sigortası primleri sürekli yükseltilirken, tedavi ve ilaç masraflarının daha az bir bölümü hastalık sigortası tarafından karşılanıyor. Sigortalı bir hasta '92'den bu yana sabit bir miktarda para ödüyor. Ayrıca 850 ilaç çeşitli sigortalar tarafından ödenmiyor.

Bütün kantonlarda işçi maaşlarının %10 ile %20 arasında değişen oranlarda düşürülmesi gündemde. Bu saldırı bütün işçileri kapsıyor. Güçlü bir federasyon yapısı burjuvazinin işçi sınıfına genel bir saldırıyı yoğunlaştırmasına ve çeşitlendirmesine engel olmuyor. Örneğin, İsviçre belediye işçilerinin ücretleri 13. ay maaşlarının ortadan kalkmasıyla %5,1 oranında düşecek. 1996'da ise haftalık çalışma saatinin 42'den 40 saate düşürülmesi gerekçesiyle ücretler %4,2 oranında ayrıca kırpılacak.

Ekonomik krizin derinleşmesini belki de en iyi 1985 yılından bu yana beş kat artan işsizlik oranı açıklayabilir. Resmi rakamlara göre işsizlik oranı %4,8. Ancak sendikalar ve devletin kimi kurumları bu rakamın %8,5 olduğunu iddia ediyorlar. Geçen yıl işsizlik sigortası primi olarak işçilerden kesilen oran %1'den %2'ye çıkarıldı. İşten çıkarmalar bugün İsviçre'de burjuvazinin en önemli saldırısını oluşturuyor. Kapitalistler sendikalarla birlikte işsizlik tehdidiyle maaşların düşürülmesini ve çalışma saatlerinin uzatılmasını sağlıyorlar. Bu çerçevede metal işkolu sendikası, işçilere ihanet ederek yaptığı anlaşmada, çalışma saatlerinin 40'tan 45'e çıkarılabilme olanağını kapitalistlere sundu. Buna benzer anlaşmalar zaman zaman sendikalara rağmen, ya da sendikalı olmayan bir çok işyerinde yürürlüğe konuyor.

Bazı sendikalar, Volkswagen'in Almanya'daki fabrikalarında uygulama koyduğu çalışma saatlerini azaltma yöntemini savunuyorlar. Böylece İsviçre işçi sınıfını ekonomik krizi atlatma ve işsizliği önleme demagojisi tarafından etkilemeye çalışıyorlar.

Burjuvazi işçilere yönelttiği saldırılarda çok dikkatli davranıyor. Zira işçi sınıfını sonsuza kadar yalanlarla avutamayacağının bilincinde. Bu neden saldırılar özenle planlanıyor ve bir kaç kez paketlenerek yürürlüğe konuluyor. Değişik işkollarındaki işçi kesimleri tek tek saldırı hedefi haline getiriliyor. Ayrıca küçük-burjuva katmanlar da kısmen saldırı kapsamına alınıyor. Böylece işçilerden yükselecek tepkinin sınıf karakteri belirsizleştirilmek isteniyor.

İşçi sınıfına mümkün olduğunca cepheden saldırı yöneltilmemeye çalışılıyor. Böyle bir saldırı kaçınılmaz hale geldiğinde ise, bu kez medyanın yoğun bir ideolojik kampanyası devreye sokuluyor. Örneğin kadınların emeklilik yaşının 62'den 64'e çıkartılabilmesi için yoğun bir kampanya sürdürüldü ve tartışma ortamı yaratıldı. Bugün ise kadınların emeklilik yaşının 67'ye çıkartılması planlanıyor!

İsviçre'de ortalama haftalık çalışma saati 42 dolayında. Bu süre bütün Batı Avrupa ülkeleri ortalamalarından daha yüksek. Zaman zaman kapitalistler haftalık çalışma saatlerinin daha da uzatılmasının krize çözüm olabileceğine dair iddialar ortaya atıyorlar. En uzun çalışma saatleri dahi İsviçre'yi ekonomik krizden kurtarma olanağı sağlayamayacaktır. Zira yaşanan kapitalist sistemin kendi doğasından kaynaklanan yapısal bir krizdir.

S. DURMAZ

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Öfke ve kararlılık mücadele kanallarına akıtılmalıdır!

Çukobirlik'te 300-400 civarında mevsimlik işçi çalıştırılmaktadır. Uzun süredir boş kadro olmadığı gerekçesiyle bu işçiler kadrolu yapılmamaktadır. Ancak sanayı ve ticaret bakanı M. Dönen ve genel müdür M. Gökçedağ'ın isteğiyle fabrikaya dışardan kadrolu işçi alınmıştır ve alınmaktadır. Fakat asıl önemli olan, kadrolu olarak alınan bu yeni "işçi"lerin MHP'li faşistler olmasıdır. Kadrolu olmak beklentisi içinde olan işçiler, dışarıdan kadrolu eleman alındığını öğrenince, tepkilerini dile getirmek için topluca genel müdürlüğe yürüyerek müdürle görüşme talebinde bulundular. Ancak yalnızca müdür yardımcısı ile görüşebildiler ve hiçbir sonuç alamadan geri döndüler.

İki gün sonra tüm işçiler toplanarak genel müdürle görüşme isteklerini tekrarladılar. İşçilerle görüşmek üzere müdür yardımcısı, sendika şube başkanı ve SHP il yönetiminden birisi geldi. Bakanlıktan gelen genelgelere göre kadro bulunmadığı, bundan dolayı kadro verilemeyeceği, ancak boş kadro olduğunda mevsimlik işçilere öncelik tanınacağı vaadleriyle işçileri yatıştırmaya çalıştılar.

Bu boş sözleri ve oyalama taktiklerini sert bir tepki ile karşılayan işçiler, genel müdürle görüşmek istediklerini bir kez daha dile getirdiler. Bu tepkilerin sonucunda genel müdür salona geldi. Ancak işçilerle konuşmak bir yana, son derece düzeysiz bir şekilde işçileri muhatap almadığını söyledi. Bu tavır işçilerin öfkelerini ortaya koymalarına yetti. Salonda bir anda sloganlar yükseldi ve işçiler genel müdürün üzerine yürüdüler. Koruma görevlileri genel müdürü işçilerin elinden güçlükle alabildi.

Bunun üzerine işçiler bir komite oluşturdular. SHP il yönetiminden bir kişiyi de yanlarına alarak bakanlıktan kadro istemek üzere Ankara'yi gitme kararı aldılar. Böyle geri bir kararın alınmasında sendika bürokratları ile reformizmin etkisindeki işçiler önemli bir rol oynadılar.

Oysa bu ve benzeri oyunlar daha önceleri de yaşanmıştır. Sendika bürokratları ile reformizmin işçiler üzerindeki etkinliği sayesinde bu başarılmaktadır. İşçilerde biriken öfke ve kararlılık, önderlikten yoksun olmaları nedeniyle mücadele kanallarına akamamaktadır.

Ekimci bir işçi/Adana

Devrim saflarına geçme zamanıdır!

Kapitalist düzen soygun, sömürü ve terör çarklarını tüm pervasızlığı ve vahşetiyle dördürüyor. Kar hırsından gözü dönmüş egemen sınıflar, zenginliklerine zenginlik katabilmek için işçi ve emekçi yığınlara karşı yeni sömürü ve terör saldırıları düzenliyorlar. Güç dengelerinin yeniden şekillendiği yeni dünya düzeninde, emperyalistler arasında tam bir it dalaşı yaşanıyor. Sömürüyü katmerleştirmek, yeni etkinlik alanları kazanmak, varolanları pekiştirmek uğruna dünya bir kan gölüne çevriliyor. "Dünya barışını sağlamak" aşağılık yalanıyla Ruanda, Haiti, Kafkasya ve Avrupa'nın göbeği Yugoslavya'da yüzbinlerce masum insanın katledilmesine yolaçıyorlar. Ölüm saçmak, doğayı tahrip etmek, açlık ve sefaleti yaygınlaştırmak için muazzam harcamalar yapılıyor. Derinleşen krizin faturası ise işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sırtına yükleniyor. Emekçi yığınların zorlu mücadelelerle elde ettikleri kazanımlar bir bir gaspediliyor.

Türkiye'de sermaye düzeninin bunalımı doruğuna ulaşmış bulunuyor. Eşine az rastlanır bir baskı rejimi ile daha fazla saldırmaktan başka bir çözüm bulamıyor. Açıkça bir generaller ve polis şefleri rejimi haline gelen bu kontr-gerilla cumhuriyeti, köyleri ve ormanları yakarak, insanları katliamlardan geçirerek, en iğrenç ve aşağılık yöntemlere başvurarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak çabasında. Tüm bunlara rağmen Kürt halkı her geçen gün bu haklı ve meşru mücadelesinde biraz daha yol alıyor. Öte yandan sermaye sınıfı krizini biraz olsun hafifletebilmek için, işçi ve emekçilere karşı

topyekün bir saldırı başlatmış bulunuyor. Özelleştirmeler, sıfır sözleşme, tensikatlar, dolaylı ve dolaysız vergiler, hak gaspları vb. ile işçi ve emekçiler giderek derinleşen bir sefalet çukuruna itiliyor. Toplumun her kesiminden öfke ve hoşnutsuzluk sesleri yükseliyor, mücadele eğilimi gelişiyor. Ne var ki bu, birleşik güçlü bir karşı saldırı haline dönüşemediği içindir ki, burjuva düzen pervasızlıkla saldırılarına yenilerini ekliyor.

İşçi ve emekçiler! Bu aşağılık baskı ve şiddet düzeni bizim alınyazımız değildir! Artık taraf olmak ve saf tutmak zorundayız. Bizim safımız bellidir. Bizler emek cephesinin mensuplarıyız. İşçi ordusunun neferleriyiz. İşçi sınıfı ordusu, sınıfsız sömürüsüz yeni bir toplum kurma yeteneğine sahip tek ordudur. Ama örgütsüz ve bilinçsiz olduğu sürece, öncü devrimci partisini yaratmadığı sürece güçsüz ve şaşkındır. Bu ordu ancak, bilinç, birlik, kararlılık ile devrimci sınıfı örgütlenmesinin/ partinin önderliğinde zafere ulaşacaktır.

A. Yalçın

Dikmen'de "faşizm ocağı" açıldı

Bugün yine uluyorlar, susturacağız!

21 Aralık 1978 günü, Maraş'ta, gözü dönmüş faşist beslemeler, MHP'li itler, Alevilerin ve devrimcilerin oturduğu mahallelere saldırdı. Evleri bastılar ve kadın-çocuk demeden 111 insanı katlettiler! Aynı manzara Çorum ve Sivas'ta da yaşandı.

16 Mart 1978 günü üniversiteden çıkmakta olan öğrencilerine üzerine faşist köpekler tarafından bomba atıldı, 7 öğrenci öldü.

Daha bir çok öğrenci, üniversite hocaları ve aydın faşistlerce katledildi.

İşçi eylemleri, grevler ve sendikalar sürekli faşist saldırılarla karşılaştı. DİSK genel başkanı Kemal Türkler faşistlerce katledildi.

Ve, yüzlerce devrimci bu gözü dönmüş köpek sürüleriyle mücadele ederken şehit düştü.

Sonra, bir süre için görevi, asıl ağabeyleri olan, faşist TC ordusuna bırakarak kenarda duran faşistler, bugün yine sahnede. "Başbuğ" dedikleri ağzı salyalı it, "gerekiyorsa, kan dökeriz!" diyerek, kendisinin de patronu olan sermaye çevrelerine, "sömürüye-zulme korkmadan devam edin, sosyal patlamadan falan korkmayın, biz göreve ve kan dökmeye hazırız" mesajını iletiyor.

"Başbuğ"ları böyle konuşurken, MHP'li itler de, bu sözleri destekleyecek işlere dört elle sarıldılar.

Ankara'da ASKİ işçilerinin direnişine saldırarak, bir sendikacıyı hastahanelik ettiler. İstanbul'da ise Cemtaş işçilerinin direnişine saldırdılar. Yakınlarda ise, ambar işçilerinin sendikası TÜMTİS'in yöneticilerinden birini yaraladılar. İstanbul Üniversitesi'nde, Bursa Uludağ ve Ankara Gazi Üniversitelerinde devrimci öğrencilere saldırdılar. ... Ve en önemlisi, "özel ordu ve özel tim" adı verilen devlete bağlı üniformalı faşist çeteler, Kürdistan'da köyleri yakıyor, kadınlara tecavüz ediyor, çocukları öldürüyor.

Faşistler bir yandan da, işçi ve emekçi semtlerinde "ülkü ocakları" adını verdikleri "faşizm ocaklarını" açma yarışına girdiler. Bu pislik yuvalarında üslenerek, bu bölgede yaşayan emekçi halkın, bu soygun düzenine karşı yükselteceği sesi boğmayı hesaplıyorlar. Devletin desteğiyle çeşitli olanaklar vaadederek kandırdıkları emekçi çocuklarını emekçi halka karşı örgütlüyorlar. Bu örgütlenmelerin sonucu ise kuşkusuz, yukarıda sayılan saldırı ve katliamların aynısı olacaktır. (...)

İçimizden bir çoğu, faşistlerden kurtulmanın çaresi, sosyal-demokratlara destek olmaktır sanıyor. Oysa, Maraş katliamı yapıldığında iktidarda CHP vardı. Bugün ise, faşistler bütün devlet dairelerinde kadrolaşıyor, köşe başlarını tutuyorlar, ve hükümete MHP açık destek veriyor. Faşist örgütlenme ve saldırılar ise giderek yükseliyor. İktidar ortağı ise SHP!

Faşistlerden kurtulmanın tek yolu var: Onlara anladıkları dilden yanıt vermek! Onları ve onların tasmasını elinde tutan sermaye düzenini cehennemin dibine göndermek! Kapitalizme karşı sosyalizm kavgasını yükseltmek ve önümüzü geçmeye kalkışacak faşist çetelerini ezip geçmek!

Faşistleri Dikmen'den defedelim!

Kahrolsun faşizm! Yaşasın devrim ve sosyalizm mücadelesi!

EKİM Ankara İl Örgütü tarafından kaleme alınan ve Dikmen'de mahallere dağıtılan bildiriden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

PARİS Komünü

(18 Mart-28 Mayıs 1871)

"Toplumsal devrimin öncü savaşçısı"

"Komün savaşçılarının anısı, sadece Fransız işçileri için değil, ama tüm dünya proletaryası için kutludur. Çünkü Komün yerel ve sıkısıkıya ulusal bir amaç için değil, ama tüm emekçi insanlığın, bütün aşağılanmışların, bütün küçük düşürülmüşlerin kurtuluşu için savaştı. Toplumsal devrimin öncü savaşçısı olan Komün, proletaryanın acı çektiği ve savaştığı her yerde sevgiler kazandı. Yaşam ve ölüm tablosu, dünya başkentini ele geçiren ve iki aydan çok elinde tutan işçi hükümeti imgesi, proletaryanın kahramanca savaşımının ve yenilgilerden sonraki acılarının görünüşü, tüm bunlar milyonlarca işçinin ruhunu tutuşturdu, sosyalizme olan umutlarını canlandırdı ve sevgilerini kazandırdı. Paris toplarının gürlemesi, proletaryanın en geri katmanlarını derin uykularından uyandırdı ve sosyalist devrimci propagandaya her yerde yeni bir atılım verdi. Bu nedenle Komünün yapıtı ölü değil; şimdiye değin her birimizde yaşadı o. Komünün davası, toplumsal devrim davasıdır, emekçilerin bütünsel siyasal ve iktisadi kurtuluş davasıdır, dünya proletaryasının davasıdır. Ve bu anlamda ölümsüzdür o."

Lenin